

# ZÁPAS O DUŠI 141

**Půjčuj, rozmnožuj,  
rozšiřuj!**

**LÉTO 2019  
ROČNÍK 30**

*Sola Scriptura – Jedině Písmo*

*Solus Christus – Jedině Kristus*

*Sola Gratia – Jedině milostí*

*Sola Fide – Jedině vírou*

*Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva*



**A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha.  
(Zjevení 21,2)**

[www.reformace.cz](http://www.reformace.cz)

**OBSAH**

Těžké čtení	3
Kristus ve Starém zákoně	4
Šest způsobů, jak poznat, jestli máte sami sebe raději než Boha	6
Praktické důsledky milosti	8
Deset věcí, které je třeba probrat než se vezmeme	14
O usmrcování sexuálního hříchu	17
Vyspal jsem se se svou dívkou – co teď?	25
Vděčnost za všech okolností	29
Proč a jak sloužit v církvi	33
Proč Parabile není můj šálek kávy	38
Jak povzuzovat děti, aby poznaly cenu církve	45

ZÁPAS O DUŠI © vydává Spolek Reformace.cz,  
Hošťálkova 1c, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012  
Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal  
Redakční rada: Daniel Adamovský, Rado-  
van Hynek, Julie Petrecká, Klára Steiger, Pa-  
vel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý  
Číslo 141 vyšlo 25. 7. 2019.  
Evidenční číslo MKČR: E 11180  
Fotografie na titulní straně: redakce  
Tiskne Grafotechna plus, s. r. o., Lýskova  
1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky  
Vychází čtyřikrát do roka. NEPRODEJNÉ!  
ISSN 1804-2880 (Print)  
ISSN 2336-8330 (Online)

**Zimní konference 2020**

**Konference Zápasu o duši  
& Poutníkovy četby**

**BOŽÍ LÁSKA*****Těžké učení o Boží lásce***

**Bůh je láska**

*Jaroslav Kernal*

**Boží láska zjevená v Kristu**

*Radek Kolařík*

**Jak se projevuje Boží láska**

**k lidem**

*Pavel Steiger*

**Boží láska k církvi a v církvi**

*Zdeněk Karásek*

**Boží láska v životě křesťana**

*Jan Suchý*

**Hotel Krystal, Praha**

[www.hotel-krystal.eu](http://www.hotel-krystal.eu)

**25. ledna 2020**

**Korespondenční adresa:**

Spolek Reformace.cz  
Hošťálkova 1c, 169 00 Praha 6  
Telefon: (+420) 222 268 917  
Email: [zapasodusi@gmail.com](mailto:zapasodusi@gmail.com)  
Dobrovolné příspěvky posílejte

příloženou složenkou  
nebo převodem z účtu.

**Číslo účtu:**

2600196560 / 2010 (ČR)  
SK108330000002600196560 (SK)

## TĚŽKÉ ČTENÍ

*Jaroslav Kernal*

Milí čtenáři, zdravím vás pozdravem pokoje našeho Pána Ježíše Krista. Držíte v ruce letní číslo našeho časopisu s trochu pozměněnou grafickou úpravou. Věřím, že to nebude ke škodě, ale naopak k užítku, tedy především k tomu, že se vám bude časopis číst lépe a pohodlněji. Na obsahu časopisu se ale nic nemění.

I v tomto čísle najdete řadu článků, které mají sloužit k povzbuzování, budování ve víře a k duchovnímu růstu. To je cílem našeho časopisu. Proto zařazujeme články od různých autorů a pro všechny skupiny čtenářů, kteří jsou na různém stupni křesťanské zralosti. Občas v tomto smyslu slyším výtku, že Zápas o duši je těžké čtení. Jako ten, kdo je zodpovědný za obsah časopisu, musím říci, že v jistém slova smyslu je pro mě tato výtka pochvalou. Rozumím však samozřejmě také tomu, že mohou být i čtenáři, které může náročnost některých článků dokonce odrazovat.

Chtěl bych však každého povzbudit, aby se nebál „těžkých“ článků a témat. Autor listu Židům mluví o různých druzích duchovního pokrmu (Žd 5,11–14). Jsou lidé, kteří potřebují duchovní mléko. Vedle nich by měli být také lidé, kteří touží po hutném pokrmu. Podle listu Židům budou vždy v církvi křesťané, kteří budou chtít žít pouze na mléku. O takových je ovšem řečeno, že jsou jako nemluvnata a nedokáží rozlišovat, protože nemají své duchovní smysly vypěstované tak, aby dovedli rozpoznat dobré od špatného. Boží slovo o nich říká, že nepřivykli slovům spravedlnosti a nejsou ochotní slyšet (Žd 5,11). Modlím se za to, aby mezi čtenáři našeho časopisu bylo stále méně takových křesťanů.

A dobře rozumím tomu, že některá témata prostě nepřicházejí v nejlepší chvíli a jiná se občas zdají velmi těžká. Ale podívejte se ještě jednou do listu Židům. Autor listu vysvětluje Židům, že Ježíš je knězem podle řádu Melchisedechova (Žd 5,1–10), a hned vzápětí jim říká, že je musí sytit jenom duchovním mlékem. Jestli duchovní mléko znamená obsah listu Židům, co potom znamená hutný pokrm!

Hutný pokrm se nenaučíme jíst a trávit jinak, než se budeme pokoušet ho jíst a trávit. Není jiná cesta. Někdy nás skutečně nasytí a povzbudí, jindy nás snaha o jeho pozření a strávení natolik vyčerpá, že budeme potřebovat odpočinek. Když se však přistě k hutnému pokrmu vrátíme budeme lépe připraveni na to, abychom jej dobře strávili a přijali z něj mnohem více duchovního užítku než poprvé a v jeho síle žili k Boží slávě. Kéž je vám v tom Zápas o duši dobrým pomocníkem.

## KRISTUS VE STARÉM ZÁKONĚ

*Thomas R. Schreiner*

Celý Starý zákon se naplňuje v Kristu. On je ten druhý Adam, ten pravý Izrael, prorok Páně, Mesiáš, Syn Boží a Syn člověka a Pánův služebník.

Když studujeme, kážeme nebo vyučujeme Starý zákon (SZ), měli bychom mluvit o Ježíši? Je to z hlediska hermeneutiky zdravé vidět ve SZ Krista? Pojdme si poslechnout slova nejlepšího vykladače SZ v historii. Když Kleofáš a jeho společník na cestě pochybovali, že by byl Ježíš Mesiáš, protože trpěl na kříži, řekl jim Ježíš: „Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a vejít do své slávy? Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma“ (L 24,25–27). Pokud při čtení Mojžíše a proroků nevidíme Ježíše, pak nám Ježíš říká, že jsme poštilci. Stejným směrem Ježíš vede i své učedníky: „To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech“ (L 24,44). Ježíš sám nám říká, že celý SZ na něho ukazuje.

Jestliže tedy čteme SZ, musíme ho číst kristologicky. Musíme ho vykládat tak, jak ho vykládali Ježíš a apoštolové; a jejich vlastní výklad SZ je pro nás vzorem a vodítkem. Nevěříme samozřejmě, že by každý klacík ve SZ odkazoval na kříž, ani se nějak libovolně a rozmarně nesnažíme hledat odkazy na Ježíše, které by byly poněkud přitažené za vlasy. Co ale ve starozákonních příbězích opravdu vidíme, jsou předpovědi a předobrazy Mesiáše Ježíše.

Velké zaslíbení z Genesis 3,15 je naplněno v Ježíši Kristu. Bůh řekl hadovi: „Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.“ Ježíš je tím potomkem ženy, který rozdrtí hada svou nohou (srov. Ř 16,20). Bůh se zjevil Abrahamovi, aby mu dal zaslíbení, že celý svět, samé končiny země, budou požehnány skrze něj a skrze jeho potomka (Gn 12,3). Nový Zákon (NZ) nás učí, že Ježíš je tím potomkem Abrahama, skrze kterého budou překonána prokletí, jež do světa uvedl Adam (Ga 3,16). Mojžíš hovořil o prorokovi, který přijde po něm, aby zjevil vůli Páně (Dt 18,15), a Ježíš je pro nás tím konečným a definitivním Slovem od Boha (Žd 1,2). Jozue dal svému lidu pozemský odpočinek v zaslíbené zemi, ale v Ježíši máme lepší odpočinutí, nebeské odpočinutí, které nemá konce (Žd 3,12–4,11). Starozákonní oběti byly přinášeny na odpuštění hříchů, ale Ježíš přináší daleko lepší obět než zvířecí oběti a on sám je daleko lepší kněz než kněží z rodu Áronova. Jakožto kněz podle řádu Melchisedechova a Syn Boží nám svou obětí za hříchy zaručuje jistotu odpuštění jednou a provždy (Žd 7,1–10.18).

Bůh uzavřel smlouvu s Davidem, mužem podle Božího srdce, a zaslíbil mu přítomné trvalé kralování, které nevezme konce (2S 7). Když čteme 1. a 2. Samuelovu a Žalmy, vidíme jak Davidovo utrpení, tak jeho vyvýšení. A přesto nebyl David ideálním panovníkem, neboť závažně zhřešil proti Pánu (např. Uriáš a Batšeba). David sám potřeboval vykoupení ze svých hříchů. Proroci pak často předpovídali příchod dalšího Davida, a to Davida, který bude pastýřem Božího lidu (Ez 34,23–24) a na kterého Izrael vloží svou důvěru (Oz 3,5). Ježíš z Nazaretu je podle NZ tím novým Davidem, o kterém se hovoří a prorokuje ve SZ. Tak jako David trpěl a pak byl vyvýšen, trpěl i Ježíš a potom vstoupil do své slávy. Když čteme Žalmy, které poukazují na Davida, je naprosto správné vidět Davida jako předobraz Krista. Je kniha Přísloví o Ježíši? Nemáme dost prostoru, abychom tuto knihu řádně prozkoumali, ale ano, Ježíš je moudrost Boží. On je ten jediný, který žil jako Boží poslušný syn. On je moudřejší než Šalamoun (L 11,31) a v něm přebývá veškerá moudrost (Ko 2,3).

Izrael byl povolán za Božího poslušného syna (Ex 4,22–23). Tak jako byl Adam povolán, aby byl Božím synem, který by Bohu důvěřoval a poslouchal ho, stejně byl povolán i Izrael. Ale Izrael stejně jako Adam při naplňování Božích pokynů selhal. Bylo to tak špatné, že jak Izrael (722 př. Kr.), tak Juda (586 př. Kr.) byli nakonec posláni do vyhnanství. Proroci obviňovali Izrael i Judu z hříchu a varovali je, že pokud nebudou činit pokání a nenavrátí se zpět k Pánu, přijde na ně soud. Když se lidé neobrátí zpátky k Bohu, přišlo vyhnanství, které Mojžíš předvídal už dlouho předtím (srov. Dt 27–32). Ale proroci ujišťovali lid, že vyhnanství není poslední Boží slovo. Bůh obnoví svůj lid. Stejně jako Pán vysvobodil svůj lid z Egypta, nastane druhý exodus. Přejde nový David a Bůh se svým lidem uzavře novou smlouvu a vylije na ně svého Ducha. A pak přijde slíbené nové stvoření. Vítězství nad hadem zaslíbené v Genesis 3,15 se naplní naprosto neobvyklým způsobem. Služebník Páně, pravý Izrael, vysvobodí svůj lid z vyhnanství tím, že jim odpustí hříchy a sám na sebe vezme jejich zasloužený trest. Ale utrpení tu nemá poslední slovo, tento Služebník je také vítězným Synem člověka, který vstane z mrtvých a obdrží království pro své svaté.

Všechna Boží zaslíbení se dočkala svého ano a amen v Ježíši Kristu (2K 1,20). V něm se naplňuje příběh SZ. On je ten druhý Adam, pravý Izrael, prorok Páně, Mesiáš, Syn Boží a Syn člověka a Pánův služebník. On je Immanuel a Pán všeho a všech. Skrze jeho zástupnou oběť nám on sám odpouští naše hříchy a vylévá na nás svého Ducha. A skrze něho také vstupujeme do nového stvoření, kde oslavujeme Boha, jak říká John Piper, tím, že se v něm navěky radujeme.

*Přeložila Kateřina Gjergji Holzerová.*

## ŠEST ZPŮSOBŮ, JAK POZNAT, JESTLI MÁTE SAMI SEBE RADĚJI NEŽ BOHA

RICHARD BAXTER

- ◆ *Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne. (L 9,23)*

Různí služebníci vám budou povídat o tom, jak ohavné a nebezpečné a smutné jsou důsledky hříchu. Ale ze všech hříchů, o kterých jste kdy slyšeli, je sotvakterý z nich ohavnější a nebezpečnější než sobectví; a přesto se jím mnozí vůbec netrápí, ani nejsou citliví na jeho zhoubnost. Můj základní požadavek na vás je tedy následující: jestliže jste se jednou prokázali jako opravdoví křesťané a byli zachráněni od hříchu a od zatracení, které hřích přináší, dejte si dobrý pozor na tento smrtelný hřích, kterým je sobectví, a ujistěte se, že jste plni skutečného sebezapření. A pokud jste tak už učinili, dbejte na to, abyste toto sebezapření praktikovali a dennodenně žili.

K vaší pomoci vám teď na tomto místě povím, jak si máte své sebezapírání prověřovat. Řeknu vám jen velice stručně, jak můžete poznat byt jen sebestnější náznak opravdového sebezapření. Zkrátka a jasně, kdykoliv jsou zájmy tělesného já silnější a obvykle převažující nad zájmem o Boha, o Krista či o věčný život, nemůže být řeč o pravém sebezapření nebo o spásné milosti. Tam, kde je naopak Boží zájem silnější, je sebezapření upřímné. Pokud se mě zeptáte, jak se to dá rozpoznat, tak v krátkosti asi následovně:

1. Pro co vlastně žiješ? K jakému že to dobru v první řadě spěje tvoje mysl? Jakého cíle toužíš dosáhnout a usilovně se o to snažíš? K jakému cíli upínáš své srdce a vkládáš své naděje? Jde ti o to potěšit a oslavit Boha a věčně se z něho radovat? Anebo ti jde o uspokojení své tělesné mysli a o radost z čehokoli podřadnějšího? Udělej si v tomto jasno a rázem poznáš, či zájmy v tobě převažují: zájmy tvého já anebo zájmy Boží? Neboť ten je tvým Bohem, kterého nejvíce miluješ, nacházíš v něm největší potěšení a nejvíce bys pro něho udělal.

Pro co vlastně žiješ?  
Na čem si zakládáš?

2. Na čem si nejvíce zakládáš? Na svém spasení a na slávě Boží anebo na zabezpečení svého já a na tělesném uspokojení? Ceníš si více Krista a svatosti, což je cesta k Bohu, anebo jsou ti bližší bohatství, uznání a rozkoš, které uspokojují tělo? Udělej si v tomto jasno a záhy poznáš, zda je v tobě skutečné sebezapření.

3. Jestliže opravdu zapíráš sám sebe, pak nad tebou právoplatně vládne Bůh, jeho Slovo a Duch. Kdo je vládcem a pánem nad tvým životem? Čí slovo a vůle běž-

ně převládá? Když Bůh táhne za jeden konec a tvoje ego za druhý, na kterou stranu se v průběhu života přikláníš? Udělej si v tomto jasno a záhy poznáš, jak jsi na tom se svým sebezapřením.

4. Je-li ve vás skutečné sebezapření, váš život se neustále odvíjí v úspěšné opozici vůči vašemu tělesnému já, takže nejenom odmítáte dostat se pod jeho nadvládu a milovat své já jako svého boha, ale zároveň proti němu i bojujete a šlapete po něm jako po svém nepříteli. Takže jste neustále v průběhu svého života na ozbrojeném tažení proti vlastnímu já a ze všech sil s ním bojujete na všech frontách. A jako si druzí myslí, že je jim nejlépe, když je jejich já na vrcholu a nejvíce uspokojeno, tak vy víte, že je vám nejlépe, když je vaše já co nejnižší a pokud možno co nejvíce potlačeno.

5. Je-li ve vás skutečné sebezapření, nebude vám na tomto světě nic tak drahé, že byste to po uvážení nebyli s to kvůli Bohu opustit. Ten, kdo se čehokoliv, co má tak rád, nedokáže zříct ve prospěch Boha, je sobec a neposvěcený ubožák. A proto Bůh lidi stále vystavuje této výzvě, podrobujíc tak zkoušce jejich upřímnost, aby se rozloučili s tím, co je nejdražší jejich tělu. Abraham musí být zkoušen tím, že se má rozloučit se svým jediným synem. A Kristus z toho učiní své pevné a neotřesitelné pravidlo. „Tak ani žádný z vás, kdo se nerozloučí se vším, co má, nemůže být mým učedníkem“ (L 14,33).

Přesto je pravda, že tělo a krev mohou v dobrotivém srdci klást dost velký odpor, a možná nám projdou hlavou mnohé bojovné myšlenky, než se spolu s Abrahamem rozloučíme se synem anebo než se dokážeme rozloučit s majetkem či se samotným životem. Ale přesto po zralé úvaze sebezapření získá navrch, a tak není milostivé duši nic natolik drahého, že by se toho nemohla zříct pro vůli Boží a pro naději věčného života. Pokud bychom přece s Petrem selhali v pokušení, měli bychom se s Petrem navrátit v hořkém pláči a dát Kristu ten život, který jsme mu v pokušení odepřeli.

6. Stručně řečeno, opravdové sebezapření přichází spolu s poznáním Boha a s láskou k němu, dávajíc tak v naší duši prostor jemu a potlačujíc přitom naše já. Osvícená duše se natolik zaobírá slávou a dobrotou svého Pána, že se pro Boha vymaňuje ze sebe samotné a tak říkajíc si odcizuje sebe sama, aby mohla mít obecenství s Bohem. A právě tím se stává odpornou ve vlastních očích a hnusí si sama sebe v prachu a v popelu, je v sobě ztracená a hledá Boha a v Bohu opět sebe sama nachází. To není nějaké stoické předsevzetí, ale to Boží láska a naděje slávy způsobí, že zahodíme svět a budeme pohrdavě shlížet na všechno dole jako na pouhé zaopatřování těla.

*Přeložila Kateřina Gjergji Holzerová.*

## PRAKTICKÉ DŮSLEDKY MILOSTI

*Daniel Adamovský*

*Kázání ze Zimní konference Zápasu o duši a Poutníkovy četby 2019*

Křesťané občas chápou každodenní projevy Boží milosti ve svých životech hůře než pohané. Pohané uctívající různá božstva se vždy snažili zasloužit si přízeň a milost svých bohů. Jako projevy přízně pak chápali, když se dobře urodilo, byl ekonomický dostatek, nebyly války apod. Ostatně to platí dodnes. Bůh prosperity je milostivý, když ekonomika roste, a nemilosrdný, když klesá. Ve stejném duchu se stává, že křesťané vidí projevy Boží milosti v druhotných záležitostech. Například když je člověk zdravý, tak to přičítá Boží milosti. Což má jistě pravdu. Ovšem, co když vážně onemocní? Platí, že v ten moment mu Bůh projevuje méně své milosti? Ne. Stále je jako Boží dítě zahrnován nekonečnou Boží milostí. Pak by křesťané měli hledat daleko důležitější projevy Boží milosti. Měli bychom toužit žít je každý den a radovat se z nich.

David z vlastní zkušenosti předkládá tři kroky, které nám pomohou každodenně zažívat Boží milost:

1. Vyznávat své hříchy,
2. prosit za odpuštění,
3. modlit se za obnovu svého života.

◆ *Pro vedoucího chval. Davidův žalm. Když k němu přišel prorok Nátan poté, co David vešel k Bat-šebě. (Ž 51,1–2)*

David zhřešil. Zcizoložil s manželkou svého vojáka a jeho potě nechal zabít, aby odvrátil odhalení svého hříchu. Téměř rok skrývá svůj hřích před lidmi. Radost zmizela v nenávratnu a tíha svědomí roste. Před Bohem však nic neskryje. Bůh posílá proroka Nátana, aby Davida usvědčil. David je sražen Nátanovým obviněním. Zdá se, že horší už situace být nemůže. Avšak teprve nyní vysvítá světlo naděje. David vyznává: „Zhřešil jsem proti Hospodinu“ (2S 12,13). A od této chvíle začínáme sledovat praktické důsledky Boží milosti v životě hříšníka.

### **Boží milost v pokání (v. 3–8)**

#### **Volání o milost (v. 3–4)**

David zlomený hříchem a usvědčený Nátanovým svědectvím prosí o Boží milosrdenství.

◆ *Smiluj se nade mnou, Bože... (Ž 51,3)*

Žalostná prosba zničeného člověka. Obdobná slova vyřkne mnohý odsouzenec na smrt před vykonáním rozsudku. Pokud ovšem spoléhá na lidské milosrdenství,



nedočká se. David však prosí Boha a spoléhá se na Boží vlastnosti – na prvním místě na Boží milosrdenství.

◆ *Kdo je Bůh jako ty, který snímá vinu a promíjí přestoupení ostatku svého dědictví? Nebude držet neustále svůj hněv, protože má zalíbení v milosrdenství. Znovu se nad námi slituje, pošlape naše viny a všechny naše hříchy uvrhne do hlubin moře. (Micheáš 7,18–19)*

David ví, že Bůh je přesně takový. Věděl to vždy. Avšak když skrýval svůj hřích, tak hřích zcela zaslepil jeho úsudek o Bohu. Daleko více než Boha se bál, co by na to řekli lidé, kdyby se jeho hřích s Bat-šebou provalil, a proto vršil hřích na hřích.

Milí přátelé, říká vám to něco? Víím, že ano, protože úplně stejné je to s námi. Dokud člověk skrývá svůj hřích, nechápe velikost Boží milosti. Pochopí ji, až když upřímně začne prosit o milost.

David se konečně vrhá k trůnu Boží milosti a bohatou slovní zásobou prosí Boha: vymaž, umyj, očisti. Prosí, aby Bůh vymazal jeho přestoupení, jako se maže zápis z listu. Dokonale jej umyl, jako když se pere prádlo, a od hříchu očistil, jako kdyby v Božím stánku přinesl oběť smíření. Vyznává, jak zásadní je jeho hřích. Jeho přestoupení bylo vzpourou proti svatému Bohu. Jeho provinění bylo opuštěním cesty Božího zákona a jeho hřích byl minutím cíle, ke kterému se má ubírat život člověka. **Boží milost působila poprvé a hříšník volá o milost.**

### **Vyznání hříchů (v. 5–8)**

David uznává, jak zásadní jeho hřích je, nezlehčuje jej ani se před Bohem nevymlouvá. I když jej téměř rok zamlčoval, měl své hříchy stále před sebou. Nikdy se mu z jeho mysli nevytratily. David zhřešil proti Bat-šebě, proti Urijášovi, proti vlastní rodině i jakožto král proti celému národu. V každém tomto ohledu posléze David nesl důsledky svých hříchů. Avšak jeho hřích byl na prvním místě proti Bohu. Ten nejvíce uražený byl Bůh, který dal Davidovi život a dal mu bohatě vše, co měl, ale David to vše použil proti Bohu.

Zatímco každý Boží skutek je dokonale spravedlivý, tak každý lidský je hříšný. Kontrast Davidovy hříšnosti a Boží spravedlnosti vidíme ve verších 6 až 8. Stejně jako David, každý z nás byl počat v hříchu. Slova verše 7 popisují tragédii Adamova provinění přenášeného z generace na generaci. Z matky na dítě.

David, stejně jako každý z nás, v měřítku Boží spravedlnosti neuspívá, protože měřítkem není vnější, ale niterná opravdovost. Tedy, jak skutečně se Boží pravda odráží v nitru člověka. David chápe význam svého hříchu před Bohem, proto jej vyznává.

Prvním důsledkem Boží milosti bylo volání o milost. **Druhým působením je, že Bůh vede hříšníka k vyznání hříchů.** Proto je nutný Boží zásah, a to je náš druhý bod.

## Boží milost v odpuštění (v. 9–14)

### **Dokonalé smytí hříchů (v. 9–11)**

David prosí Boha, aby od něj dokonale odstranil hřích a obnovil jeho radost. Ve verši 9 se David ve svých slovech vrací k 3. a 4. verši. Jeho modlitba vyjadřuje, že jen Bůh jej může dokonale očistit a smýt veškerý hřích. Nikdo jiný. I když používá termíny spojené s očišťováním ve stánku, ví, že žádné náboženské úkony mu nepomohou. On touží být čistší než čerstvě napadaný sníh. Žádá, aby jej Bůh očistil tak, že na něm nezůstane ani skvrnka. Nic co by bylo špinavé před Bohem. To není z lidských sil možné. David již nemůže vymazat hříchy, kterých se dopustil.

Povšimněme si ještě jedné věci. David ve verši 10 prosí, aby Bůh obnovil jeho radost. Hřích a celá agonie jeho skrývání mu vzala veškerou radost. Chvilkové potěšení s cizí ženou mu přineslo měsíce trápení. Svědomí jej tížilo, nemohl před tím utéct. Byl tak zdeptán, jako by jeho tělo neslo obrovské břemeno. David byl tíží hříchu doslova imobilizován! To je typický symptom člověka v hříchu. Nemá žádnou radost a nebude ji mít, dokud nebude hledat odpuštění před Bohem.

### **Upevnění v Bohu (v. 12–14)**

Změna tohoto stavu musí přijít z Boží moci a musí jít přímo do srdce. „*Srdce je lstivé nade vše, je nevyléčitelné*“ jak praví Jeremjáš 17,9. Hřích je v srdci kvůli padlé lidské podstatě zažraný jako v tisíckrát nošených montérkách.

Proto když David ve verši 12 žádá o stvoření čistého srdce, žádá o jeho obnovu pro nový účel. Chce, aby jeho srdce, které je jádrem jeho podstaty, centrem jeho myšlení i pocitů, bylo čisté od hříchu a odevzdané jedině Bohu. Žádá radikální proměnu, nejen povrchní oprášení, jako když po týdnu utíráte prach z poličky. Jeho očištění a obnovu vyžaduje moc Božího Ducha. Sloveso „*stvoř*“ je totéž, které čteme v Genesis 1,1: „*Na počátku stvořil Bůh nebesa a zemi.*“ A nacházíme jej v Písmu pouze ve spojení s Boží tvůrčí mocí. David nám ukazuje, že tuto radikální proměnu je schopen učinit jen Bůh. Proto prosí u něj a nepokouší se o žádné lidské praktiky. David věděl, že někdo jiný musí zaplatit za jeho hříchy. Boží odpuštění není zadarmo, Boží milost není laciná, ale extrémně drahá.

My dnes víme, že tím, kdo otevřel pro Davida i pro nás Boží milost v celém spektru Boží lásky, je Pán Ježíš Kristus. Díky jeho oběti na kříži mohl David s jistotou očekávat Boží odpuštění. A také víme, že se Davidovi skutečně dostalo odpovědi na jeho modlitbu. Bůh mu odpustil. Při rozhovoru s Nátanem se dozvídá Boží výrok: „*Hospodin také odňal tvůj hřích, nezemřes*“ (2S 12,13). Bůh ve své milosti očistil dokonale jeho srdce. Boží milost pracuje po třetí, a to v dokonalém odpuštění hříchů.

Prvním důsledkem Boží milosti bylo volání o milost, druhým vedení hříšníka k vyznání hříchů, třetím je odpuštění hříchů. Avšak dílo Boží milosti ještě není u konce.

### **Boží milost v obnově (v. 15–21)**

#### **Obnova jednání (v. 15–17)**

Odpuštění vedlo ke změně v srdci, návratu radosti a také vede k obnově jednání. Ve verši 15 David s radostí vyjadřuje, jaké ovoce pokání ponese. Opět bude tím smělym Božím svědkem. Už nebude utíkat před Bohem jako před nedávnm, ale znovu povede ostatní k Hospodinu. Nejen to. On nyníška přijímá Boží spravedlnost, dokonce nad ní jása. Bůh odňal od Davida špinu hřichu a spravedlivé odsouzení, přesto důsledky hřichu zůstávají. David prosí ve verši 16 o jejich zmírnění. Prosí, aby Bůh zmírnil důsledky toho, že prolil krev Urijáše, svého věrného vojáka. Věřím, že Bůh tak skutečně učinil a zmírnil ty důsledky. Přesto jich mnoho zůstalo. Boží verdikt k Davidovi zněl:

- ◆ *Nyní se meč navždy neodvrátí od tvého domu za to, že jsi mnou pohrdl a vzal sis manželku Chetejce Urijáše, aby byla tvou ženou. Toto praví Hospodin: Hle, já dám povstat proti tobě zlu za tvého domu. Před tvýma očima vezmu tvé ženy a dám je tvému bližnímu. Bude s tvými ženami spát za denního světla. Ovšem protože jsi touto věcí tolik znevážil Hospodina, syn, který se ti narodí, jistě zemře. (2S 12,10–11.14)*
- David to pokorně přijal, smrt dítěte i pozdější události ve své rodině. Vraždu syna Amnána i vzpouru a smrt dalšího syna Abšalóma.

Obnova hříšníka s sebou nese i to, že každý musíme nést důsledky svých hříchů v rozsahu, jaký Bůh určí. Ovšem to není důvod k zármutku, protože to nejhorsí, co nás zaslouženě čekalo, Boží odsouzení a věčnost v utrpení, od nás Bůh odňal. A můžeme si být jisti, že Bůh nás provede i těmi důsledky.

Boží milost vedla Davida ke svědectví o Boží spravedlnosti, k radosti nad Boží spravedlností a v neposlední řadě k radostné chvále Bohu, jak se píše ve verši 17. Bůh změnil srdce, proto se změnilo i vnější jednání.

#### **Obnova uctívání (v. 18–21)**

A stejný vliv má Boží odpuštění na uctívání. Od verše 18 až do konce vidíme, jaké důsledky má náprava ve vztahu s Bohem na uctívání, a to jak pro jednotlivce, tak celé společenství. I kdyby David ve svém hřichu přinesl hromady obětí, nic by to před Bohem nebylo platné. Žádné zalíbení před Hospodinem by nezískal. Co Bůh řekl Kainovi, který se hněval, že nepohlédl na jeho obět?

- ◆ *A jestli nebudeš jednat správně, ve dveřích číhá hřích. Dychtí po tobě, ale ty nad ním máš vládnout. (Gn 4,7)*

Kain měl tvrdé srdce, a i když přinesl formálně správnou obět, Bůh ji nepřijal. Od počátku stvoření platí, že ta správná, Bohu milá obět je zkroušené a pokořené srdce. Srdce, které si uvědomuje závažnost hříchu, je plné lítosti a pokorně před Bohem prosí o odpuštění. Uctívat Pána Boha v hříchu je stejně platné jako skákat z letícího letadla bez padáku. Dokonce horší, protože to je před Bohem ohavnost, jak můžeme vidět z napomenutí Kaina.

Nevyznaný hřích oddělil Davida od uctívání Boha, dokud jej před Bohem nevyznal. Měl tedy vliv na jeho osobní uctívání Hospodina. Avšak Davidův hřích měl do určité míry i negativní vliv na uctívání v celém Izraeli. Proto není překvapivé, že ve verších 20 a 21 prosí za obnovu Boží přízně vůči celému Jeruzalému, kde sídlil, a všemu lidu. David byl králem celé země, byl příkladem celému lidu a měl velkou odpovědnost. O to větší důsledky měl jeho hřích. Podobně když zhřeší starší sboru, budou důsledky pro společenství jistě větší, než když zhřeší kdokoli jiný.

Proto Boží milost pracuje dále i po odpuštění hříchů a vede k obnově v jednání i uctívání. A to je čtvrtý důsledek Boží milosti v procesu pokání hříšníka. Prvním důsledkem Boží milosti bylo volání o milost, druhým vedení k vyznání hříchů, třetím odpuštění hříchů a posledním obnova jednání.

---

Nevyznaný hřích  
oddělil Davida od  
uctívání Boha

---

### Aplikace

Na Davidově vyznání v Žalmu 51 vidíte, jak nezbytné je pro život křesťana pokání. To je totiž ten nejdůležitější praktický důsledek Boží milosti, kterým se vůči člověku projevuje. Ano zažíváme mnoho dalších projevů Boží milosti v našich životech. Máme co jíst, máme prostředky pro život, bydlení, jsme dnes na této úžasné konferenci. To vše je jen z Boží milosti. Nic z toho jsme si nezasloužili, aby nám to Bůh musel dát. Bůh nám není ničím povinován. Ale dal nám dar, který je daleko větší nad ostatní. Apoštol Jan jej shrnul ve svém listu:

◆ *Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti. (1J 1,9)*

Vážení čtenáři, pokud jste křesťany a hledáte Boží milost v čemkoli jiném, pak nejspíše nedokážete docenit hodnotu tohoto projevu Boží milosti. Pak samozřejmě vyvstává otázka, jestli z ní vůbec žijete každý den. Protože pokud nevyužíváte praktické dary Boží milosti dané nám v pokání z hříchů, pak nechodíte s Pánem.

Kdo z vás může říct, že zažil jeden den, kdy nezhřešil? Nikdo. Hřešime od časného rána, kdy vstaneme. Hřešime v myšlenkách, slovech i činech. Jsme sobečtí a mys-

líme si, že každý kolem nás je na světě jen proto, aby nám posloužil nebo alespoň aby se nám nepletl do cesty.

Manželé nejsou citliví vůči manželkám a dětem. Manželky nemají respekt vůči manželům. Děti neposlouchají své rodiče.

Krademe čas Bohu, když jsme myšlenkami mimo v čase uctívání. Krademe čas v práci, když se věnujeme jiným činnostem, které se zaměstnáním nesouvisí.

A můžu pokračovat do nekonečna...

Milí svatí, kvůli každé vteřině svých hříšných životů potřebujete Boží milost, abyste mohli zažívat plnost Boží lásky. Chcete-li tedy naplno každý den zažívat praktické důsledky Boží milosti, musíte každý den činit pokání ze svých hříchů, prosit o Boží odpuštění a modlit se o obnovu svého jednání. Musíte být zcela konkrétní a vyznávat vše důsledně.

Ovšem to nestačí. Vy musíte to celé předat Bohu s jistotou, že Pán Ježíš již zaplatil za vaše hříchy. Pokud ne, nezbyde vám, než spoléhat na svou vlastní spravedlnost. Kterou ovšem nemáte.

Pak půjdete jako David z jednoho hříchu do druhého, ztratíte veškerou radost a důsledky vašich vin budou jen narůstat. Proto vždy, když zhřešíte, s důvěrou se vydejte Boží milosti. I když je počátek těžký, úleva nastává okamžitě a radost se vrací vzápětí. Bůh dal ve své milosti za vaše hříchy svého Syna a žádný hřích není větší než Boží milost. Jak by vás pak nepozvedl z hříchu a neobnovil? To si musíte stále připomínat.

Můžete však namítnout, co s následky hříchů. Ano, ty jsou někdy velmi těžké. Jako v případě Davida platí, prostě Pána Boha za jejich zmírnění. Ale ať budou jakékoli, nijak nezmenšují Boží milostivé jednání ve vašich životech. Bůh vás jimi provede. A co více, když na něm budete závislí, bude vám stále dávat sílu překonávat pokušení. I to je veliký praktický důsledek Boží milosti.

Pokud však stále odmítáte Boží milost a snažíte se dokola a dokola spoléhat na svou spravedlnost a své schopnosti, pak nejste křesťané a nemáte naději zažít Boží milost v měřítku větším, než že budete mít ráno snídani na stole. Chtějte více. Chtějte žít každým dnem z bohatství Boží milosti. Proto vás prosím, pokařte se před svatým Bohem, věřte, že jeho plán záchrany, který zaplatil vysokou cenou Pán Ježíš, je ten nejlepší. Čiňte pokání ze svých hříchů. Ve své síle a spravedlnosti si zasloužíte akorát spravedlivé odsouzení v pekle. Avšak v Boží moci a Kristově spravedlnosti vás čeká věčný život a již teď každodenní život v Boží lásce.

## DESET VĚCÍ, KTERÉ JE TŘEBA PROBRAT, NEŽ SE VEZMETE

*Tim Challies*

Někteří lidé se vezmou příliš brzy. Sotva se na první pohled zamilují a rozvíří se v nich romantické city, už plánují svatbu, vyměňují si prstýnky a pouštějí se do manželského svazku, který jim záhy zhořkne. Kdyby spolu dříve, než nastane onen svatební den, probrali několik bodů, mohli by se vyhnout mnoha bolestivým zkušenostem. Doba namlouvání a snoubenectví je sice obdobím, kdy se plánuje svatba, ale zároveň je to i čas, kdy se plánuje samotné manželství. Nabízíme vám tu výňatek z pera Jima Newheisera, který předkládá seznam věcí, které je třeba probrat dříve, než se vezmete.

---



---

Doba zasnoubení je čas, kdy se plánuje samotné manželství

---



---

### **Jste oba dva zamilovaní do evangelia a má to na vaše životy neustálý dopad?**

Toto je samozřejmě ta nejdůležitější otázka ze všech. Jsi křesťan? A je tvůj nebo tvoje nastávající také křesťan či křesťanka? Vyznáváte oba dva své hříchy před Bohem a také jeden druhému? Jste oba dva dárci i příjemci odpuštění? Neberte si nikoho, dokud nejste přesvědčeni, že jde o křesťana či křesťanku; neberte si křesťana či křesťanku, dokud nejste přesvědčeni, že i vy jste věřící.

**Máte vzájemný respekt ke svým povahám?** Když už jste se přesvědčili, že je váš budoucí partner věřící, jste také schopni respektovat jeho povahu? Má daná osoba ten typ charakteru, který vám bude v manželství požehnáním? Půjde zde o otázky vedení a poddanosti stejně jako o záležitosti rodičovství, dělby práce, temperamentu a mnoha jiného. Zkrátka a dobře, prokazuje tato osoba zralý a neustále vyzrávající charakter křesťana?

**Máte slučitelné životní cíle?** Máte vy i váš budoucí partner podobné cíle do budoucna? Jste oba dva nadšení třeba pro zahraniční misii anebo pouze jeden z vás? Toužíte oba dva po založení rodiny anebo jenom jeden z vás? Víte, kolik by kdo z vás chtěl mít dětí a kdy byste se do toho rádi pustili? A co třeba jakým způsobem a do jaké míry máte být zapojeni do místní církve? Nevycházejte z předpokladu, že budete mít oba dva stejné nebo podobné životní cíle. Mluvte o tom!

**Jak spolu fungujete v rámci různých uskupení?** I když se velká část manželského soužití odehrává v relativní izolovanosti, poměrně dost se toho také odehrává ve společenství s ostatními. Z tohoto důvodu je důležité vzít v úvahu, jak se váš budoucí partner chová na veřejnosti a jak se tam pak chováte oba společně. Jak

spolu oba dva fungujete na veřejnosti? Setkáváte se oba s lidmi a děláte si nové přátele? Je jeden z vás spokojenější, když je sám a bez druhých? Má váš budoucí partner blízké přátele anebo jsou dnes mnozí z jeho nebo z jejich někdejších přátel spíše osamoceni?

**Podářilo se vám spolu probrat svou minulost?** Zřídka kdy pár vstupuje do manželství bez nějaké té romantické nebo sexuální minulosti (ať už spolu, nebo s někým jiným) a o těchto záležitostech může být někdy velice obtížné hovořit a dobrat se nějakého řešení. Mohou přitom mladé manželství hned od začátku nesmírně zatížit. Už jste si se svým budoucím partnerem popovídali o jeho či její

Žijete ve svatosti  
a v sexuální  
čistotě?

Jste v této oblasti  
vykazatelní?

sexuální minulosti dostatečně do hloubky, abyste věděli, co potřebujete vědět? Požádali jste o odpuštění a odpustili jste si navzájem všechno to, co jste si ve vašem intimním životě z minulosti nastřádali? A v neposlední řadě, žije teď váš budoucí partner v cudnosti anebo se rád dívá na pornografii nebo masturbuje? Určitě se spolu propracujte skrze otázky sexuality.

**Jste schopni být vzájemně upřímní ohledně selhání a hříchu?** Tou dobou, kdy se zasubujete, už máte za sebou

hezký kus přípravné fáze v tom smyslu, že už spolu nějakou dobu chodíte a rozpoznali jste na své budoucí nevěstě či na svém budoucím ženichovi spoustu vad a slabých stránek. Stres kolem zasnub a plánování svatby vám zcela jistě ušetří pár pěkných tahanic či roztržek a díky nim pak budete mít příležitost vidět, jak se k sobě v konfliktu stavíte a jestli jste schopni dojít ke smírnému řešení. Je on či ona připraven odpouštět? Není mu zatěžko poprosit o odpuštění? Má tendenci se dlouho držet hříchu? Začíná se tato osoba podobat Kristu v tom, že odpouští těm, kdo proti ní hřeší?

**Dokážete se navzájem milovat a přijímat se taková, jací jste?** Někteří lidé do manželství vstupují s tím, že svého budoucího partnera vidí jako projekt, na kterém je potřeba pracovat, a že to vlastně chce jen trochu něžné a láskyplné péče a partner se změní. Podobné naděje by možná mohly být i na místě, ale zaběhnuté stereotypy se odbourávají jen velice těžko. Zatímco vy mezitím samozřejmě doufáte, že Bůh bude pokračovat dál v tom zázračném díle milosti, faktem přitom je, že se možná nedočkáte takové změny, jakou byste si přáli. Neočekávejte, že bude váš partner jednoho dne úplně jiným (a lepším) člověkem.

**Proč se chcete vzít?** Různé páry nevstupují do manželství na základě těch nejlepších důvodů. Někdy se takovéto důvody omezují třeba i jen na fyzickou přitažlivost.

Někdy za tím vším stojí jenom nezřízená touha mít někoho po boku. Někdy je důvodem jen to, že se ti dva cítí vinni kvůli svému vzájemnému intimnímu soužití. Ať už je to tak či onak, každý pár si musí ujasnit, proč se vůbec chce vzít. Ujistěte se, že dáváte přednost zbožnému charakteru před vzhledem, kamarádstvím a čímkoli jiným!

**Co od manželství očekáváte?** Pravděpodobně už jste to někde slyšeli, že žena se vdává s očekáváním, že se její manžel změní, zatímco muž se žení s tím očekáváním, že se jeho manželka nikdy nezmění. Pravdou je, že se v určitých ohledech oba z partnerů budou nějak měnit a v jiných ohledech se naopak pravděpodobně nezmění vůbec. Jste připraveni se nevzdat na té dlouhé pouti se svým budoucím partnerem, i kdyby měl navždy zůstat takový, jaký je teď? Jste s takovým člověkem po boku ochotni obstát v jakékoli zkoušce?

**Jak moc znáte toho druhého a jak moc znáte sami sebe?** Znáte sami sebe? Znáte svého budoucího životního partnera? Trocha předmanželského poradenství a plánování může být často i víc než jen prospěšná. Než se vezmete, poproste svého pastora nebo nějaký zbožný starší manželský pár, aby se s vámi ať už formálně či neformálně sešel a chvíli s vámi pobyl. Proberte spolu tyto i jakékoli jiné otázky, které vás ještě mohou napadnout. Když si trochu obohatíte vzájemné poznání, může vám to být jenom ku prospěchu.

Těchto 10 bodů je vyňato z knihy *Manželství, rozvod a opětovný sňatek* (v originálu *Marriage, Divorce, and Remarriage*) od autora jménem Jim Newheiser.

*Přeložila Kateřina Gjergji Holzerová.*



### Literatura k tématu

*Když si hříšníci říkají ano*, Dave Harvey, Didasko, 199 Kč

*Manželství – co kdo očekává*, Paul David Tripp, Didasko, 25 Kč

*Než se zasnoubíte*, David Powlison & John Yenchko, Didasko, 35 Kč

*Manželstvo: Tajomstvo Krista a církvi*, David J. Engelsma (knihla je volně k dispozici na internetu: [http://www.prca.org/current/Articles/Marriage\\_SK.htm](http://www.prca.org/current/Articles/Marriage_SK.htm))



## O USMRCOVÁNÍ SEXUÁLNÍHO HŘÍCHU

*Steven Cole*

Téma usmrcování sexuálního hříchu pochází z knihy Johna Owena, který napsal: „Usmrcujte hřích, nebo vás usmrtí.“ Owen byl inspirován slovy apoštola Pavla z listu Římanům 8,13, kde je psáno: „Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti; jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy, budete žít.“ Viz také Ko 3,5, kde je psáno: „Proto umrtvujte své pozemské sklony: smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou.“ Ale jedno usmrcení nestačí. Sexuální hřích je saň s více než devíti životy. To znamená, že jej budete muset usmrcovat po zbytek svého života.

Dobře si vzpomínám, jak jsem byl v roce 1987 šokován, když jsem si přečetl průzkum časopisu Křesťanství dnes, že jeden z osmi pastorů přiznává, že od chvíle, kdy se ujal služby, se dopustil cizoložství! Mezi předplatiteli časopisu, kteří nebyli v pastorské službě, připustil jeden ze čtyř, že není věrný manželskému slibu.

Ve stejnou dobu v zimním vydání časopisu „Vedení“ připouští 20 % pastorů, že se alespoň jednou za měsíc podívá na sexuálně orientovaná média (časopisy, video nebo filmy)! To bylo před internetem a chytrými telefony, kde stačí pár kliknutí a jste na pornostránkách!

Nedávno (26. 1. 2016) bylo v časopise Křesťanství dnes uvedeno, že 21 % pracovníků s mládeží a 14 % pastorů připouští, že v současné době bojují s pornografií. Pro srovnání je v dodatku k článku uvedeno, že obecně vyhledá porno alespoň jednou nebo dvakrát za měsíc 47 % mužů a 12 % žen. Přibližně 27 % křesťanů a 6 % křesťanských žen porno vyhledává aktivně. Organizace, která pomáhá křesťanům překonat tento problém pomocí DVD programu, uvádí, že 68 % křesťanských mužů a 50 % pastorů sleduje porno pravidelně ([www.conquerseries.com](http://www.conquerseries.com))! Bez ohledu na to, které údaje jsou přesné, je slavná hláška z filmu Apollo 13: „Houston, máme problém!“ příliš slabá. Mé poselství se tedy zaměří na téma usmrcování sexuálního hříchu. Náš text ukazuje, že:

**Usmrcování sexuálního hříchu je nezbytné pro všechny,  
kteří znají Ježíše Krista.**

Můžete se vrátit k mým předchozím kázáním, která jsem věnoval důkladnější léčbě: „Morální čistota v znečištěném světě“, 1. 6. 1997; „Správné a špatné místo pro sex“, 13. 2. 2005; „Očistěte svůj život“, 1. 6. 2008; „Sex, chtivost a křesťané“, 6. 3. 2016; „Sexuální čistota“, 9. 10. 2016 atd. Nebo můj článek „Vyhraje válku s chtíčem“ (pozn. red.: Kázání jsou k dispozici v angličtině na stránkách [www.fcfonline.org](http://www.fcfonline.org)).

V našem textu uvádí Pavel čtyři způsoby, jak bychom měli tolik rozšířený hřích usmrcovat.

### 1. Uvědomte si, že sexuální čistota je záležitostí spásy.

- ◆ *Což nevíte, že nespravedliví nebudou mít účast v Božím království? Nemylte se: Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani nemravníci, ani zvrácení, ani zloději, ani lakomci, opilci, utrhači, lupiči nebudou mít účast v Božím království (1K 6,9–10).*

Smilstvo se týká jakéhokoli druhu sexuální aktivity mimo manželství. Cizoložství znamená sex s někým jiným než s vaším (heterosexuálním) partnerem. Hanebnosti v listu Římanům 1,26–27 popisují následující praktiky: *Efeminate* se týká člověka, který zastává ženskou roli, zatímco označení *homosexuál* se týká aktivního partnera v homosexuálních vztazích. Apoštol Pavel také odsuzuje *lesbické* vztahy žen.

Někteří argumentují tím, že „nemít podíl na Božím království“ (opakuje se zde dvakrát) se týká ztráty odměn, nikoli spasení (Ef 5,5–6, Ko 3,5–6). Ale v Matoušovi 5,27–30 Ježíš řekl:

- ◆ *Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Nezcizoložíš.‘ Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci. Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrví je a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden ze tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla. A jestliže tě svádí tvá pravá ruka, utni ji a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden ze tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla.*

Z toho, co zde Ježíš říká, je zřejmé, že se musíte od chťiče, který je v srdci všech sexuálních hříchů, radikálně odříznout, jinak vás uvrhne do pekla (viz také Žd 12,14; 13,4). I když víme, že opravdoví věřící upadají do těchto hříchů (král David je toho nejlepším příkladem), když člověk nečiní ze sexuálních hříchů pokání a neusiluje o jejich usmrcení, Ježíš poznamenal, že taková osoba není pravý věřící a směřuje do pekla. Poté, co potvrzuje Pavlovo evangelium, že jsme zachráněni milostí skrze víru v Krista a jeho smrt na kříži, Alan Redpath dodává: „... apoštol Pavel vytrvale prohlašuje, že nikdo nemůže tvrdit, že je spasen, a pokračovat v hříchu jako nevěřící. Není-li vnější život Božího dítěte čistý, je to důkaz, že vnitřní srdce nikdy nebylo obnoveno. Víra, která neprodukuje svatost, není víra Nové smlouvy; není to spásná víra...“ (Královská cesta k nebi).

Pavel nás varuje, abychom se v této záležitosti nedali oklamat (1K 6,9; Ef 5,6). Nepřítel se nás pokouší oklamat lží, „Boží milost odpouští. Zasloužíš si nějaké poštěnění, neboť na sebe příliš přísný.“ Ale apoštol Pavel nám říká: „Kdo tím pohrdá

(Božím přikázáním o morální čistotě), nepohrdá člověkem, nýbrž Bohem, jenž vám dává svého svatého Ducha“ (1Te 4,8).

To jsou silná slova, ale dříve než propadnete chmurám zoufalství, všimněte si, že máme i slovo naděje: „A to jste někteří byli. Dali jste se však obmyt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu Pána Ježíše Krista a Duchem našeho Boha“ (1K 6,11). Žádný hříšník není mimo Boží moc záchrany! Být obmyt znamená, být očištěn od každého hříchu skrze víru v Ježíšovu krev (viz Sk 22,16; 1J 1,7). Být posvěcen znamená být oddělen pro Boha, pro svatý život, kterým jej oslavujeme, „posvěceným v Kristu Ježíši, povoláním svatým, spolu se všemi, kteří vzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista“ a „On se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením“ (1K 1,2.30). Být ospravedlněn znamená, že Bůh prohlásil věřícího hříšníka za „nevinného“ a že mu přičetl Kristovu dokonalou spravedlnost (Ř 3,24–26; 4,5). To všechno se stalo „ve jménu Pána Ježíše Krista a v Duchu našeho Boha; on dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra připočítává za spravedlnost“.

Tedy počátkem morální čistoty je uvěřit evangeliu a být znovuzrozen z Ducha svatého (Jan 3,3–8). Teprve když kráčíte v závislosti na Duchu, který ve vás přebývá, jste schopni usmrcovat hříšné skutky těla a učíte se sebeovládání (Ř 8,13; Ga 5,16–23). To je celoživotní zápas, ale pokud nebojujete, je možné, že asi nejste opravdu spaseni. Ten, kdo patří Kristu a přebývá v něm Duch svatý, nemůže být spokojený, pokud se poddává sexuálnímu hříchu.

## **2. Pochopte, že sexuální hřích se nikdy nevyplácí a vždy člověka zotročuje.**

◆ 1K 6,12: „*Všechno je mi dovoleno – ano, ale ne všechno prospívá. Všechno je mi dovoleno – ano, ale ničím se nedám zotročit.*“

Většina komentátorů souhlasí s tím, že fráze „Všechno je mi dovoleno“ byla sloganem nemravných lidí v korintské církvi, kteří neuznávali žádná morální omezení. Pavel učil, že už nejsme pod zákonem, ale pod milostí (Ř 6,14). Zemřeli jsme zákonu a jsme od něj osvobozeni (Ř 7,4.6). Ale neučil, že máme svobodu žít podle vlastních žádostí bez ohledu na Boží přikázání (Ř 6,1–2; Ga 5,13). Stejně jako pravidla silničního provozu, jsou zde Boží přikázání pro naši ochranu a požehnání (Ř 7,12). Pokud je porušíte, vy a ostatní budete zraněni. Když zde Pavel cituje slogan, který zneužívali nemravní, má na mysli dvě ochranná opatření:

***Sexuální hřích se nikdy nevyplácí.***

Sexuální hřích je devastující, protože vládčí Boží svaté jméno bahnem špatnosti (Gn 39,9). To platí zejména tehdy, když hřeší křesťanský vedoucí. Diskredituje víru v očích nevěřících a způsobuje, že mnoho věřících klopýtá na cestě s Pánem.

Sexuální hřích také ubližuje hříšníkovi samotnému. I když se zpočátku může cítit dobře (jinak bychom nebyli pokoušeni tento hřích spáchat), Příslaví 7 nás varuje. Podřítit se svůdné ženě je jít jako vůl na porážku. Bude vás to stát život (Př 7,22–27). Navíc pokud propadnete sexuálnímu hříchu, bude váš vztah s Kristem poškozen. Nemůžete se těšit z blízkého společenství s ním, když sami sebe znesvěcujete.

Sexuální hřích také ubližuje člověku, s nímž hřešíte. Pokud tvrdíte, že jste křesťan, a dopustíte se sexuální nemorálnosti s nekřesťanem, může nesprávně dospět k závěru, že křesťané mají svobodu k sexuálnímu hříchu. Můžete mu tedy pomoci na cestě k věčnému odsouzení. Pokud je druhá osoba křesťan, poskrvňujete ho a poškozíte jeho vztah s Kristem.

Pokud jste ženatí a máte děti, sexuální hřích ubližuje vašemu partnerovi, vašim dětem a vašim vnukům. Ztratíte jejich respekt a svou schopnost být příkladem následování Pána. Takže předtím, než propadnete pokušení chtíče, přemýšlejte o následcích.

### **Sexuální hřích vždy zotročuje ty, kteří se mu oddávají.**

Pavel říká: „... ale ničím se nedám zotročit.“ Dr. Ted Roberts, moderátor služby na pomoc závislým, tvrdí, že církve jsou na omylu, považují-li pornografii primárně za morální problém. Zastává názor, že jde spíš o problém mysli (zabývá se tím v článku: „Proč 68 % křesťanských mužů sleduje porno?“). S tímto postojem nemožu souhlasit; jde především o problém hříchu. Přesto Roberts uvádí hodnotný postřeh, když poukazuje na to, že sledování porna přetváří váš mozek, což vede do otroctví závislosti. Podobně jako u závislosti na alkoholu nebo drogách, sexuální hřích ovládne váš život. Stravuje a ničí toho, kdo se mu oddává.

John MacArthur v komentáři k Nové smlouvě jde tak daleko, že říká: „Žádný hřích nezotročuje víc než sexuální hřích.“ Pánem vašeho těla má být Ježíš Kristus, a ne tělesné touhy.

### **3. Pochopte, že sexuální hřích je vždy porušením Božího záměru pro naše tělo**

- ◆ *Jídlo je pro žaludek a žaludek pro jídlo; Bůh však jednou učiní konec obojímu. Tělo však není pro smilstvo, nýbrž pro Pána, a Pán pro tělo. Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí i nás. Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Mám tedy z údů Kristových učinit údy nevěstky? Rozhodně ne! Což nevíte, že kdo se*

*oddá nevěstce, je s ní jedno tělo? Je přece řečeno, budou ti dva jedno tělo'. Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch. (1K 6,13–17)*

„Jídlo je pro žaludek a žaludek pro jídlo; Bůh však jednou učiní konec obojímu“, možná patří k dalším sloganům nemravných korintských. Říkali si: „Sex je jako jídlo. Máme biologickou potřebu jíst a máme stejnou potřebu sexu. Není na tom nic špatného, vždyť Bůh jednou skoncuje s našimi těly a jejich potřebami.“ Ale Pavel říká, že se v obou postojích mýlí. Ve 14. verši je psáno, že Bůh neskončuje s našimi těly, protože je vzkřísí (viz. 1K 15).

Pavel zde poukazuje na specifický problém Korintánů, kteří chodili do chrámu Afrodity, aby se oddávali sexu s chrámovými prostitutkami. Zdůrazňuje, že jelikož jsme křesťané, jsou naše těla údy Ježíše Krista. Spojit se s nevěstkou znamená spojit část Krista s prostitutkou. Pavlova důrazná odpověď zní: „Rozhodně ne!“ (v. 15).

V naší době nemáme žádné chrámové prostitutky, které by nás pokoušely, ale Pavlovo varování platí, pokud se zabýváte pornografií. Je to jako byste říkali: „Panne, podívej se také!“ Nebo když se zapletete do nějakého sexuálního hříchu, je to jako byste vtahovali Krista do stejného hříchu! „Rozhodně ne!“

Ve verších 16–17 poukazuje Pavel na duchovní povahu sexuálního spojení. Cituje Genesis 2,24: „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem“, kde se popisuje manželský vztah, a říká, že verš se vztahuje dokonce i na sexuální spojení s prostitutkou! Sexuální čin není jen fyzickým spojením muže a ženy, ale sjednocením dvou osob v nehlubší podobě intimity, jakou lze poznat. Ve Starém Zákoně se sexuální spojení často vyjádřeno slovy, že muž „pozná“ svou ženu. Pavel argumentuje v listu Efezským 5,25–32, že sexuální vztah v manželství je obrazem spojení mezi Kristem a jeho nevěstou, církví.

To je jeden z důvodů, proč Bůh záměrně vymezil, aby byl sexuální vztah mezi mužem a ženou ohraničen v mezích celoživotního manželství. Sex v jakémkoli jiném kontextu ničí obraz Kristovy věrné, exkluzivní lásky k jeho církvi. Takže Pavel zde ukazuje, že sex mimo celoživotní heterosexuální manželství je převrácení Božího záměru pro naše tělo. Bůh nikdy nestanovil sex jako pouhý fyzický akt, jako konzumaci jídla. Spojuje dvě osoby na nehlubší úrovni, a to i v případě, že jde o flirt jedné noci.

To je možná pravý smysl obtížného Pavlova výroku ve verši 18: „Žádný jiný hřích, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu.“ Problém je, že existují další hříchy, které jsou proti našemu tělu: zneužívání alkoholu a drog, přejídání a sebevražda. Jeden komentátor k dopisu Korintským uvádí, že se nabízí 20 nebo 30 neřestí, jimiž by se dalo vysvětlit, co má Pavel na mysli!

Já tomu rozumím tak, že Pavel pokračuje ve smyslu vyjádření uvedeného ve verších 15–17 ohledně jedinečného Božího účelu pro sexuální spojení. John MacArthur vysvětluje: „Protože sexuální intimita je nejhlubším spojením dvou osob, jeho zneužití kazí člověka na nejhlubší úrovni lidskosti.“ Cituje C. S. Lewise, který napsal Rady zkušeného dábla: „Vždy, když muž a žena vstoupí do sexuálního vztahu, vzniká mezi nimi duchovní pouto, které musí být věčně radostně prožíváno nebo věčně trpěno.“ MacArthur dodává: „Bůh bere sexuální hřích vážně, protože poškozují a rozbíjí lidské i božské duchovní vztahy.“

Ve verši 17 uvádí Pavel hlubokou, proměňující pravdu: „Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch.“ Stejně jako muž a žena, kteří se tělesně spojí, jsou spojeni více než fyzicky, tak když věříme v Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, vstupujeme s ním do věčného duchovního spojení na nejhlubší úrovni. Jak řekl Ježíš: „Zůstaňte ve mně, a já ve vás“ (J 15,4; viz také J 17,21–23; Ř 8,9–11, Ga 2,20, Ko 1,27). Naše spojení s Kristem je jedinečné duchovní pouto lásky, které je mnohem hlubší, než můžeme zažít i v těch nejlepších manželstvích. Sexuální spojení v manželství má ukázat duchovní spojení a lásku, z níž se těšíme v Kristu.

Abychom tedy mohli s úspěchem usmrcovat sexuální hřích, musíme pochopit, že sexuální čistota je záležitostí spasení. Sexuální hřích nikdy nepřinese zisk, ale vždy vede k otroctví, protože porušuje Boží záměr pro naše tělo.

#### **4. Chcete-li usmrcovat sexuální hřích, prchejte před smilstvem, a to jak duševně, tak i fyzicky, abyste svým tělem mohli oslavovat Boha.**

Náš text obsahuje dva příkazy: „Varujte se smilstva!“ (v. 18); a „Proto svým tělem oslavujte Boha“ (v. 20). Vryjte si oba příkazy do paměti! Prchni! Chval! Když budete v pokušení klepnout na klávesnici počítače nebo se vyspat s tím sexy partnerem, který není vaším manželem/manželkou, co nejrychleji vezměte nohy na ramena! Nežůstávejte na místě a modlete se. Utečte, jako byste utíkali z plamenů ohně, který ohrožuje váš život! Máte následující důvod k útěku: vaším cílem jakožto věřícího je oslavovat Boha svým tělem. Zde jsou čtyři návody k prevenci pádu:

##### **A. Prchněte duševně a fyzicky v okamžiku, kdy se objeví pokušení.**

Jedna rada, která mi pomohla v boji proti chtíči, je vědomí, že veškerý hřích začíná na myšlenkové úrovni, takže jej musím na této úrovni porazit. Ježíš učil:

- ◆ *Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovržlivost. Všecko toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka. (Mk 7,21–23)*

Z toho plyne, že sexuální hřích nikdy není dílem okamžiku. Pokud někdo řekne, „Bum! Stalo se, byl jsem podveden,“ nechápe proces pokušení a hříchu. Jakub 1,14–15 jej popisuje následovně:

◆ *Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a váben svou vlastní žádostivostí. Žádostivost pak počne a porodí hřích, a dokonany hřích plodí smrt.*

Potom varuje:

◆ *Neklamte sami sebe, milovaní bratří! (v. 16).*

Sexuální hřích je vždy plíživý a začíná v okamžiku, kdy neovládnete svůj chtíč na myšlenkové úrovni. Nikdo nikdy neupadl do cizoložství, pokud se jím nejdříve nezaobíral ve své mysli. Ježíšova rada jak umrtvovat hřích se může zdát extrémní, když říká, utni si ruku nebo vyloupni oko, pokud tě svádí k hříchu, ale znamená to, že musíš umrtvit chtíč v okamžiku, kdy jsi v pokušení. Uvádějte do poddanství každou myšlenku, aby byla poslušna Krista (2K 10,5). On zná naše myšlenky:

◆ *Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat. (Žd 4,13)*

Chcete-li být Božím mužem nebo ženou, musíte s ním chodit celým srdcem a celou myslí. To vyžaduje mentální fyzický úprk před smilstvem!

**B. Prchněte duševně i fyzicky před smilstvem, protože vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá.**

◆ *Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? (1K 6,19b)*

Řecké slovo pro „chrám“ odkazuje na svatyni svatých ve Staré smlouvě. To bylo nejposvátnější místo na zemi, kam mohl jednou ročně v den usmíření vstoupit pouze velekněz a přinést předepsanou oběť. Úžasná pravda je, že vaše tělo je nyní svatyní svatých! Stejně jako Bůh přebýval na tamtom svatém místě, tak i Duch svatý přebývá v každém, kdo věří v Ježíše Krista (Ř 8,9).

V listu Galatským 5,16–23 nám Pavel přikázal, abychom žili z moci Božího Ducha, abychom nepodléhali svévolným skutkům těla, které zahrnují necudnost a sexuální bezuzdnost. Jedním z plodů ovoce Ducha je sebeovládání. To zahrnuje schopnost uprchnout z nástrah sexuálního pokušení. Pěstujte v sobě zvyk chodit s Duchem bez ustání. Požádejte Boha, aby ve vás upevnil mocí svého Ducha vnitřního člověka, aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích (Ef 3,16–17). To je nezbytné pro umrtvování sexuálního hříchu.

***Prchněte duševně i fyzicky, protože nepatříte sami sobě; byli jste vykoupeni cenou nejvyšší.***

Pavel nás vždy vede zpět ke kříži, kde nás Ježíš vykoupil svou vlastní krví. Už nepatříme sami sobě, ale jemu. Přemýšlejte o ceně, kterou zaplatil, aby vás vykoupil z trhu otroků hříchu. Proč byste se tam chtěli vrátit? Máte nového vlastníka, Pána Ježíše Krista.

***Prchněte duševně i fyzicky, protože váš cíl jakožto věřícího je oslavovat Boha svým tělem.***

Westminsterský katechismus uvádí: „Hlavním a nejvyšším cílem člověka je oslavit Boha a věčně se radovat v jeho přítomnosti.“ Pokud jste v manželství spokojeni, proč byste se chtěli spojit s někým jiným? Pokud jste spokojeni s Pánem, proč hledat uspokojení v sexuální nečistotě? Začněte každý den v pravé radosti z Boha. Nemůžete ho oslavovat ani se z něj těšit, když se oddáváte sexuálnímu hříchu.

### Závěr

Žijeme v morálně zkaženém světě, ale i Korintští se potýkali s bezuzdností hříšníků. Jejich město bylo tak zkažené, že římský svět vymyslel obrat „korintanizovat“, který znamenal páchat sexuální hřích. Mnozí v korintské církvi se opakovaně dopouštěli sexuálních hříchů. Ale vraťte se k verši 11, kde je psáno: „A to jste někteří byli. Dali jste se však obmýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu Pána Ježíše Krista a Duchem našeho Boha.“ Když jste uvěřili v Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána, pak je pro vás tento verš pravdivý. Žijte tedy podle toho! Pokud jste ještě neuvěřili, tento verš může být i pro vás pravdivý, pokud se odvrátíte od hříchu k Ježíši Kristu jako ke svému Spasiteli a Pánu.

### Otázky k zamyšlení

1. Do jaké míry bychom měli chránit sebe a své děti před sexuálně explicitními filmy, televizními programy, internetem, knihami, časopisy atd.?
2. Diskutujte o tomto prohlášení: Nikdo neupadá do sexuálního hříchu, aniž by se jím nejdříve zaobíral ve své mysli.
3. Kde je hranice mezi pokušením a hříchem?
4. Je „sexuální závislost“ nemoc? Je to možná „diagnóza“ problému? Proč ano, proč ne?

*Přeložila Klara Steiger.*



## VYSPAL JSEM SE SE SVOU DÍVKOU – CO TEĎ?

*John Piper*

*Jeden přítel z podcastu, který si přeje zůstat v anonymitě, mi píše: „Zdravím, pastore Johnne, jsem posluchač ze Středního východu. Před dvěma dny jsem se vyspal se svou dívkou. V nás obou to zanechalo zranění, připadáme si špinaví, cítíme se mizerně a stydíme se, nemůžeme se na sebe ani podívat. Oba dva jsme znovuzrození věřící v Krista, ale nechali jsme se svést pokušením. Je zde ještě nějaká naděje, že bychom se mohli opět stát čistými a byli uzdraveni z našeho hříchu? Já vím, že Ježíšova krev přikrývá každý hřích. Ale jak můžeme získat zpět čistotu našeho vztahu? Anebo je už ztracena napořád? Co teď máme dělat?“*

Myslím, že tento mladý muž ze Středního východu začíná na správném místě. Zdá se, že je pořádně otřesen a chápe, že něco je nenávratně ztraceno. On a jeho dívka už nikdy nebudou moci vrátit zpět tento neplánovaný sexuální akt a nějak ho vymazat. Oba dva ztratili něco velmi cenného.

Začínám těmito slovy, i když to možná bude znít trochu tvrdě, ale dělám to proto, že mě jímá láskyplná a žárlivá starostlivost ohledně těch posluchačů, kteří dosud o své panenství nepřišli. Jde o něco velice vzácného pro každého muže a pro každou ženu. Svět to považuje za slabost, v podstatě za něco hloupého. V Božích očích jde však o ohromnou sílu a krásu, která nemá srovnání. Ale já stejně tak dychtivě toužím pomoci posluchačům udržet si svou sexuální čistotu a panenství, jako i pomoci těm, kteří už o něj přišli, aby znovu nabyli čistoty, která se jim v Kristu nabízí. Proto tedy začínám tak, jak začínám.

Takže podle mě začíná tento mladý muž na správném místě. Je zlomen. Uvědomuje si, že se ztratilo něco nádherného. A také ví, že Ježíšova krev přikrývá každý hřích. To je dobrý začátek. Ti, kdo berou své hříchy na lehkou váhu a pošlapávají krev Ježíše, jako by to byla jen jakási pohotová záplata, ještě nikdy skutečně nedocenili to, co Ježíš udělal, aby jim koupil čistotu. Proto mi dovoluňte podělit se s vámi o pár postřehů, které by nakonec možná mohly zachránit našeho přítele ze Středního východu a jeho dívku a dodat jim odvahu.

### **Bůh odměňuje věrnost**

Rád bych soustředil pozornost na to, co už on sám ví, akorát že bych to vyjádřil slovy Bible. První Korintským 6,18 říká: „Varujte se smilstva!“ Boží vůlí pro nevdané a pro neženaté je, aby se zdržovali sexuálních vztahů. A Bůh to umožňuje

mocí svého Svatého Ducha skrze víru v jeho zaslíbení a dává sladkou a velice zvláštní odměnu svobodným lidem, kteří ho tímto způsobem ctí.

Manželství má svou zvláštní odměnu za věrnost a svobodný stav – v cudné čistotě a svatosti – má zase svou odměnu za věrnost. Sezdání lidé mohou Boha oslavovat způsoby, jakými svobodní lidé nemohou, a svobodní lidé zase mohou Boha oslavovat způsoby, kterými sezdání lidé nemohou. Není to otázka nadřazenosti či podřazenosti. Svobodný stav a čistota jsou v Boží mysli velmi vysoce ceněným a vznešeným povoláním. To je první věc.

### **Bůh odpouští hříchy**

Našemu příteli bych řekl – a on už to ví, ale znovu bych to rád podal slovy Písma, aby to slyšel od Krista a ne jenom ode mě: „Amen, pravím vám, že všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i všechna možná rouhání. Kdo by se však rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštění navěky, ale je vinen věčným hříchem“ (Mk 3,28–29). Nechme teď na chvíli stranou, co to znamená rouhat se proti Duchu svatému. To až jindy.

Ale pojďme se teď všichni se slzami vděčnosti a chvějíce se radostí těšit z těchto prostých slov: „Všecko bude lidem odpuštěno, hříchy i všechna možná rouhání.“ To zkrátka bere dech. Dokážete si představit něco sladšího pro člověka, jakým byl třeba zloděj na kříži, který neznal nic než hřích, nic než hřích po kdoví kolik desetiletí? Jinými slovy, neexistuje žádný specifický, ojedinělý hřích nebo druh hříchu, který by byl tak osklivý, tak obrovský nebo pro Boha natolik urážlivý, že by nemohl být odpuštěn mocí Ježíšovy krve. Jak říká Jan: „Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás,“ a teď to přijde, „od každé nepravosti“ (1J 1,9). Tak to je druhá věc.

### **Hříšníci, kterým bylo odpuštěno, odpouští**

Pro tento pár bude v situaci, do které se dostali, obrovskou výzvou odpustit jeden druhému a přijmout nejen Boží odpuštění, ale i odpuštění jeden od druhého. Efezským 4,32 praví: „Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ To ovšem vůbec není jednoduché. Já prostě chci pomoci těmto mladým lidem, aby si uvědomili, jak moc to bude těžké, aby se nevzdávali příliš brzy. V této konkrétní situaci je těžké si navzájem odpustit nejen proto, že jsme všichni pyšní a sobečtí a neradi se pokojujeme před druhými, ale také proto, že v této situaci přichází takové nenápadné pokušení přesouvat vinu, která je aspoň částečně tvá, na toho druhého.

Takže zatímco tento mladý muž může pocívat hanbu a usvědčení, že se v otázce cudnosti a sexuální zdrženlivosti nechoval zodpovědněji coby muž, který vede a dává prvotní impuls, zároveň si může někde ve skrytosti říkat, že ona byla v podstatě svůdná a byla by mu mohla pomoci zastavit to, což neudělala, a tím pádem na ni začíná přesouvat vinu – a ona možná zároveň dělá úplně totéž vůči němu. Možná že se cítí zahanbena a usvědčena, že byla příliš svolná, a možná dokonce i svůdná a že neodolala, když by měla, ale přitom možná postupně svaluje více viny na něho a má mu za zlé, že ji neochránil v té chvíli pokušení.

Jinými slovy, se vzájemným odpuštěním to není vůbec jednoduché, protože aby bylo odpuštěno plně, skutečně a se vším všudy, je zde zapotřebí vyznání a pokání, které je opravdové a trvalé. Oba dva si tu potřebují přiznat a přivlastnit každý svou vlastní část viny, jelikož za to skutečně mohou oba dva. Ano, mohou. A oba potřebují být ochotni vyznat se ze svého podílu, a to dokonce i za tu cenu, že by to ten druhý využil ve svůj prospěch a svaloval na svého partnera více viny, než by měl.

Takže vidíte, že zde není zapotřebí jenom milost k odpuštění, ale i milost riskovat, že vás ten druhý oklame, milost riskovat, že budete muset snášet více obvinění, než kolik si myslíte, že vám náleží, milost zacházet s tím druhým lépe, než jakého zacházení si myslíte, že se dostává vám, milost zůstat před křížem sklonění a pokoření, když by bylo výhodnější vstát a cítit se být těmi lepšími, třeba i jen proto, že vaše pokání je lepší. Vzájemné odpuštění je tedy velmi složitá záležitost a milost je zde potřeba na každém kroku.

### **Odpustit a snášet**

Vzhledem ke vši té nedokonalosti lidského života a nejasnostem okolo vzájemného odpuštění zde bude zapotřebí bohaté zkušenosti s tím, co vlastně stojí za staromódním výrazem „snášenlivost“. Snášenlivost je to, co potřebujete, když odpuštění nezhojilo veškeré napětí mezi vámi. Myslíte si, že ten druhý měl udělat víc. Myslíte si, že se měl víc změnit. Myslíte si, že měl činit víc pokání. Zkrátka neudělal to, o čem jste vnitřně přesvědčeni, že by měl udělat. Tudíž z takového vztahu můžete buď vyčouvat – což zničilo tisíce manželství – anebo můžete zapojit snášenlivost; to znamená, že se s něčím vyrovnáte, snesete to, vydržíte to. Bible takto mluví. Pavel říká v 1. Korintským 13,7, že láska „všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží“ (ČSP). Všimněte si, že to říká vlastně dvakrát: „všechno snáší, ... všechno vydrží“.

Klíčový oddíl ohledně snášenlivosti je v Koloským 3,12–13. Píše se tam: „Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost.“ A dále čteme následující slova „snášejte se navzájem“, která

by se též dala přeložit jako: snášejiče nebo vydržíče všechno jeden od druhého. Potom text pokračuje: „A odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému,“ a tak dále. Takže odpustit a snášet. Odpustit a snášet.

### Obnovit důvěru

A pátá věc, kterou bych řekl našim přátelům ze Středního východu, kteří zápasí s tím, co si nadrobili, je tohle: Obnovení důvěry chce čas. Je možné někomu plně odpustit, a přesto mu plně nedůvěřovat. Důvěra se získává. Odpuštění ne. Někomu důvěřujeme, protože se prokázal jako důvěryhodný, a ne protože říká, že je důvěryhodný. Což znamená, že když jsme zklamali něčí důvěru (jakože oba dva zklamali důvěru toho druhého), bude to chtít čas, než se znovu obnoví důvěra v náš charakter.

Takže k sobě navzájem mějte trpělivost a buďte k sobě v této záležitosti upřímní. Je velmi bolestivé, když se někomu podíváte do očí a řeknete: „Nevím, jestli se už na tebe můžu plně spolehnout.“ Taková slova stačí, aby se zničil vztah. Ale být naopak neupřímní ve snaze, aby se vztah zachoval, jenom způsobí v delším časovém horizontu dalekosáhlé škody.

### Veliká naděje evangelia

A poslední věc, kterou bych řekl, je prostě úžasná zpráva evangelia o naději. Ano, je možné, abyste byli opět čistí. Ano, je možné odpustit a dojít odpuštění. Ano, je možné se vzájemně snášet. Ano, je možné si důvěřovat. A tady je klíčový, nádherný, skutečně nádherný text z 1. Korintským 6,9–11:

◆ *Což nevíte, že nespravedliví nebudou mít účast v Božím království? Nemylte se: Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani nemravní, ani zvrácení, ani zloději, ani lakomci, opilci, utrhači, lupiči nebudou mít účast v Božím království.*

A teď to přijde: „A to jste někteří byli.“ *Byli.* A to se dá říct o vás. Mluvím teď k vám, k tomu páru, který nás teď možná společně poslouchá. Dá se to říct o vás. Takoví jste *byli*. Byli jste smilníci. „A to jste někteří byli. Dali jste se však obmýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu Pána Ježíše Krista a Duchem našeho Boha.“

[www.desiringgod.org](http://www.desiringgod.org)

Přeložila Kateřina Gjergji Holzerová.

## VĚČNOST ZA VŠECH OKOLNOSTÍ

*Peter Hammond*

- ◆ *Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás. (1 Te 5,18)*

### Boží požehnání je pro nás samozřejmost

Martin Luther poznamenal, že v životě projevujeme určitou míru vděčnosti v opačném poměru k množství požehnání, které je nám dáno. V „Rozhovorech kolem stolu“ Martin Luther napsal: „Čím větší jsou Boží dary a skutky, tím méně bývají doceněny.“ Požehnání života, zdraví, svobody a jídla nebývají opravdu doceněny, pokud nejsou ztraceny nebo ohroženy. Protože slunce každý den vychází a zapadá, je to považováno za samozřejmost.

### Pohledte na hvězdy

Ralph Waldo Emerson poznamenal, že „Kdyby se souhvězdí objevilo jen jednou za tisíc let, představte si, jaká by to byla vzrušující událost. Ale protože se objevuje každou noc, sotva tomu věnujeme pozornost.“

### Požehnání z hladu a osamění

Podobně je sotva oceněno požehnání plynoucí z deště, pokud člověk neprožije období sucha. Hladový muž bývá vděčnější za skývu chleba než boháč za lahůdky bohatě prostřeného stolu. Osamělá žena v pečovatelském domě ocení návštěvu víc než populární osobnost, na jejíž počest se pořádají večírky. Křesťan, který za desetiletí pronásledování obdržel výtisk Písma svatého, bude za tuto jednu knihu vděčnější, než jsme my za všechny křesťanské knihy, překlady Bible a časopisy, které nám leží v knihovnách.

### Každý by měl zažít několikadenní slepotu

Helen Keller říká: „Často jsem si myslela, jaké by to bylo požehnání, kdyby každá lidská bytost na několik dnů během dospělého života oslepla a ohluchla. Taková zkušenost by každého naučila vážit si radosti z vidění a slyšení.“

### Biblická přikázání

Existuje nejméně 138 pasáží Písma, které se zabývají tématem vděčnosti a díkůvzdání. Jen několik z nich: „**Vstupte do jeho bran s díkůvzdáním**, do nádvoří jeho s chvalozpěvem! Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu...“ (Ž 100,4).

- ◆ *Ti at' vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná: dosyta dal najíst lačným, hladovým dal plno dobrých věcí. (Ž 107,8–9)*
- ◆ *... a budete děkovat Otci, který vás připravil k účasti na dědictví svatých ve světě. (Ko 1,12)*
- ◆ *A ve vašem srdci at' vládne mír Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční. (Ko 3,15)*
- ◆ *Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. (Fp 4,6–7)*

### **Buďte radostní, naplnění modlitbami a vděčností**

„Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. *Za všech okolností děkujte*, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás“ (1Te 5,16–18). Jednoduše řečeno, Boží vůle je, abychom byli radostní, plni modliteb a vděčnosti.

#### **Oběť chvály**

- ◆ *Přinášejme tedy skrze Ježíše stále oběť chvály Bohu; naše rty necht' vyznávají jeho jméno. (Žd 13,15)*

#### **Naše povinnost**

„Žádná povinnost není naléhavější než díkuvzdání“ (Ambrož).

#### **Dobrý zvyk**

„Děkovat by mělo být stejně přirozené jako žádat“ (Ch. H. Spurgeon).

#### **Zdroj všech ctností**

Bylo řečeno, že vděčné srdce je rodičem všech ctností.

#### **Původ hříchu**

Nedostatek vděčnosti je příčinou hříchu:

- ◆ *Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu. Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. (Ř 1,18–21)*

Nevděk vůči Bohu je kořenem hříchu, který vede k marnosti a zatvrzelosti srdce.

### Hřích nevděčnosti

V Lukášovi čteme příběh o deseti malomocných, kteří byli uzdraveni Pánem Ježíšem. Když se jeden z nich, Samařan, vrhl k nohám Ježíše a poděkoval, Ježíš mu řekl:

◆ *Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec? (L 17,17)*

Podobnou zkušenost máme i v naší službě. Sotva desetina těch, kterým pomáháme nebo je sponzorujeme, vyjádří svou vděčnost buď ústně, dopisem nebo pohlednicí. Vděčnost je něco velmi vzácného.

### Jeden z nejhorsích hříchů

V 2. Timoteovi 3,1–5 uvádí apoštol Pavel seznam nejnebezpečnějších hříchů:

◆ *Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástaví, domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou **nevděční**, bezbožní, bez lásky, nesmiřitelní, pomlouvační, nevázaní, hrubí, lhotejní k dobrému, zrádlní, bezhlaví, nadutí, budou mít raději rozkoš než Boha, budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. Takových lidí se straň.*

Nevděk je uveden mezi řadou odsouzeníhodných hříchů.

### Budování osobnosti

Jedna z prvních lekcí, které se dobří rodiče snaží naučit své děti, je říct „Děkuji“. To v životě vyžaduje sebezapření a odvahu připustit, že druhým něco dlužíme. Vyžaduje to pokoru. Ti, kteří nedovedou vyjádřit svou vděčnost ostatním, sotva mohou hledat odpuštění.

### Dospělost

Neschopnost vyjádřit vděčnost je víc než nezralost a nevychovanost, je to bezbožnost. Máme příkázání prokazovat úctu svým rodičům, starším, vedoucím a autoritám. Schopnost projevit vděčnost je znamením zralosti. Každý, kdo se něco naučil, je dlužníkem někomu jinému. Všichni někomu něco dlužíme, ale ten největší a nekonečný dluh máme vůči samotnému Bohu; jsme mu dlužni projevovat vděčnost za svůj život, zdraví, jídlo, talent, rodinu, přátele, příležitosti a samotné spasení. Jsme také dlužníky minulých generací, těch, kteří se obětovali za svobodu, kterou nyní užíváme: Reformátoři, mučedníci, průkopníci, misionáři, vojáci, rodiče, učitelé, pastoři a mnoho dalších se obětovalo k našemu užítku.

## Pýcha, nevděčnost a nepoučitelnost

Ti, kteří nepřijímají rady, jsou přesvědčeni, že se nemají co naučit. Stejní lidé mají často problém vyjádřit opravdovou srdečnost a vděčnost ostatním. Nevděk je znamením pýchy – odhaluje neochotu přiznat si dluh vůči ostatním.

### Pocit nároků

Místo křesťanského postoje vděčnosti dává naše současná kultura přednost postoji „mám nárok“. To je opak vděčnosti. Nárok staví na hrdosti a lakomství. Je poháněn hořkostí, chamtivostí a závistí. Příliš mnoho lidí přijímá v současné humanistické společnosti vše jako samozřejmost, vyžadují, aby pro sebe něco získali, ne aby se snažili dát.

- ◆ *Někdo rozdává a přibývá mu stále, kdežto ten, kdo je skoupý, mívá nedostatek. (Př 11,24)*

### Postoj vděčnosti

Vděčná mysl je radostná mysl. „*Buďte proto vděční za nejmenší užitek a budeš hoden přijmout větší*“ (Tomáš Kempenský).

- ◆ *Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy, hlásat zrána tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost. (Ž 92,2–3)*
- ◆ *Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky. ... Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. (1Pa 16,8.34)*

Frontline Fellowship ([www.frontlinemissionsa.org](http://www.frontlinemissionsa.org))

Překlad Klara Steiger.



*Myslíš si, křesťane, že můžeš změřit Kristovu lásku? Přemýšlej o tom, co ti jeho láska přinesla – ospravedlnění, synovství, posvěcení, věčný život! Bohatství jeho dobroty je nevyčísitelné! Ó, jak široká je Kristova láska! Může být taková láska v našem srdci jenom napůl? Copak by se mohla Ježíšova úžasná laskavost a citlivá péče spokojit s vlažnou reakcí a neochotným porozuměním? Ó, má duše, rozezvuč se radostnou písní vděčnosti! Radostně procházej dnem – vždyť nejsi žádný zpustlý poutník, ale milované dítě, které střeží, sytí, chrání a o které pečuje tvůj Pán. (Charles Spurgeon)*



## PROČ A JAK SLOUŽIT V CÍRKVI

*Peter Smith*

Napoleon kdysi ukázal svým mužům na mapě Čínu a prohlásil: „Tady leží spící obr. Jestli se někdy probudí, nic ho nezastaví!“ Podobně církev někdy vypadá jako spící obr. I když každou neděli po celém světě chodí miliony křesťanů do sboru, jejich víra je víceméně pasivní a jen nedělní záležitostí. Drtivá většina křesťanů na světě zůstává ve sborech jen diváky. Prostě se nevěnuje žádné osobní službě.

Jsou jako hokejoví fanoušci. Sedí s tisíci dalšími fanoušky, kteří nutně potřebují cvičit, a koukají na 10 hráčů, jež si zoufale potřebují odpočinout!

Často si myslíme, že jsme splnili svou povinnost vůči církvi, když jsme byli v neděli ve sboru. Opravdu stačí jen sedět v lavici, slyšet kázání, zpívat a společně se modlit? Řídí se pak ale naše služba v církvi Božím plánem?

Pod pojmem „služba“ si můžeme představit různé věci. Vojenská služba, civilní služba, služba doma, pracovní služba nebo městské služby, které vyvážejí popelnice. Ale služba v Boží církvi není nudná práce ani hrozný úkol. Naopak, je to nejvýznamnější privilegium každého křesťana. Existuje spousta knih a seminářů o tom, jak sloužit v církvi. Ale nic nás nemůže lépe inspirovat a vést do služby než Boží slovo. Chvála Bohu, že nám zanechal jasné pokyny.

### A. Manuál služby

Bůh, autor církve, je jediný, kdo má právo říci, **proč a jak máme sloužit v církvi**. A napsal nám to ve svém Slově. Pavel o tom píše v prvním listu Timoteovi 3,14.

◆ *Doufám, že k tobě brzo přijdu. Ale píše ti to pro případ, že bych se opozdil, abys věděl, **jak je třeba si počínat v Božím domě**, jímž je církev živého Boha, sloup a opora pravdy.*

Bůh dal Timoteovi jasné pokyny, aby věděl, jak má sloužit ve sboru v Efezu. Nám také v Novém zákoně poskytuje jasný plán služby ve sboru. Tak pojďme se podívat na to, „proč máme Bohu sloužit ve sboru“.

### B. Motivace ke službě

První dva body upozorňují na špatnou motivaci.

#### 1. Donucení

Sloužil jsem ve sborech, kde nutili členy ke službě. Když muži nechtěli sloužit jako starší, ostatní je dotlačili k tomu, aby tu službu přijali. Napsali jejich jména na tabuli před sborem, všichni pro ně hlasovali a oni potom museli tu službu při-

jmout. Přestože to bylo zakotveno v jejich církevním řádu, Boží slovo takové jednání nedovoluje! Služba v církvi by neměla být přehazováním horké brambory, která skončí v rukou toho posledního, co má prostě smůlu. Naprosto ne!

Ačkoli každý sbor by měl mít více mužů, kteří slouží jako starší, základní požadavek Písma je, že muž po tom úkolu musí toužit (1Tm 3,1). Bůh nechce neochotnou službu.

## 2. Pýcha

Jsou také lidé, kteří chtějí sloužit v podstatě jen pro svou chválu a ne pro Boží slávu. Chtějí budít pozornost a získat pochvalu od lidí. Taková služba se však Bohu nelíbí a neodměňuje ji. Jan píše o pyšných služebnících:

- ◆ *Něco jsem již tomu sboru napsal, ale Diotrefés, který chce být první z nich, nás nepřijímá. (3J 9)*

## 3. Láska

Jaká je tedy správná motivace ke službě v církvi? Poslušnost, ano, ale co je jejím zdrojem? Bůh chce, aby naše poslušnost vyplývala z lásky k němu. Když jsme osobně prožili odpuštění z hříchu a dostali nový život, jaká je naše přirozená reakce? Roste naše láska a touha sloužit Bohu. Ale odkud přichází láska a touha sloužit Bohu? Z hlubokých vědomostí o Boží nezasloužené lásce k nám. Pavel ve svém dopisu církvi v Efezu píše o našem spasení:

- ◆ *Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. (Ef 2,8–9)*

Ted si všimněte, co následuje po našem spasení. Píše se o tom v desátém verši:

- ◆ *Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši **stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky**, které nám Bůh připravil. (Ef 2,10)*

Křesťané, Bůh mě a vás stvořil ke službě. Jsme zachráněni nejen z hříchu, ale také ke službě! Boží láska nás vede ke službě:

- ◆ *Neboť Kristova láska nás váže, když jsme usoudili toto: Protože jeden zemřel za všechny, tedy všichni zemřeli. A on zemřel za všechny, aby ti, kteří žijí, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel a vstal z mrtvých. (2K 5,14)*

Proto sloužit Bohu v církvi je velké privilegium. Privilegium reagovat na Boží lásku a milovat druhého. Ten, kdo slouží v Boží církvi, nejen Bohu slouží, ale Boha miluje!

Další dobrá motivace ke službě Bohu vychází z důvěry v jeho sliby.

## 4. Odměna

Bůh chce, abychom byli motivováni sloužit mu v církvi tím, že naše služba v církvi bude odměněna. Poslouchejte, jaká bude odměna pro služebníky, kteří věrně sloužili v místním sboru.

- ◆ *Konají-li dobře svou službu, získávají si důstojné postavení a velkou jistotu ve víře v Krista Ježíše. (1Tm 3,13)*

Tento verš mě dlouhodobě fascinuje a motivuje ke službě Bohu. Chcete mít vysoké a důstojné postavení před Bohem? Služte mu! Není nic většího, čemu bychom se mohli oddat než služba v církvi. Ovoce služby ve sboru s vámi přetrvá déle než vše, čeho můžete dosáhnout v zaměstnání anebo při jakékoli jiné činnosti. Vyznamenání od Boha je mnohem podstatnější než poháry a peníze, které můžeme získat na tomto světě. **Proto máme mít na zřeteli věčnost.** Máme hodnotit všechno, co děláme, ve světle věčnosti.

Miluji církev, a proto jsem do ní investoval svůj život. Kdybych znal něco vzácnějšího, věnoval bych se tomu. Děkuji Bohu, že mi více než 25 let dovoluje, abych mu sloužil v církvi. A dá-li Bůh, budu to dělat dalších 25 let. Prožívám radost a starost, které jsou se službou v církvi spojeny, ale s Boží pomocí se nikdy nevzdávám.

Pojďme se podívat na **konkrétní oblasti služby v církvi:**

### 1. Milovat jedni druhé (1Pt 1,22)

Církev musí být milující společenství, kde si věřící navzájem slouží. Láska by měla charakterizovat všechnu naši službu v církvi. Ježíš ukazuje, jak mocný dopad má naše vzájemná láska na nevěřící:

- ◆ *Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým. (J 13,35)*

Chcete, aby vaši rodiče, sousedé a kamarádi viděli realitu křesťanství? Aktivně před nimi milujte Boží lid. Slova chvály a ne klepy a stěžování. Skutky naplněné laskavostí místo lhovosti vůči křesťanům. Když to uvidí, třeba si pomyslí, či dokonce řeknou: „Po takovém životě a po takových vztazích toužím. Řekněte mi o tom něco víc!“

Láska mezi námi by však neměla být jen povrchní a sentimentální. Boží slovo nás učí, že musíme praktikovat napomínání. Jak byste reagovali, kdyby vám někdo ze sboru ukázal v Písmu, že něco ve vašem životě není v pořádku? „Neplet se do mého soukromí. Je to mezi mnou a Bohem. Nech mě být.“ Ale co říká Boží slovo?

### 2. Napomínat se navzájem (2Te 3,15)

- ◆ *Také já sám jsem o vás přesvědčen, bratři moji, že i vy jste plní dobroty, naplnění veškerým poznáním a schopni se i navzájem napomínat. (Ř 15,14)*

Je to stejné jako s dětmi, napomínání a kázně není příjemné a často i bolí. Rodiče, když budete čistě pozorně Židům 12,4–11, uvidíte, že rodič, který netrestá své děti,

je nemiluje. Stejně jako v rodině i ve sboru se máme učit navzájem se napomínat. Ale jaký by při tom měl být postoj našeho srdce?

- ◆ *V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým. (Ef 5,21)*
- ◆ *Bratří, upadne-li někdo z vás do nějakého provinění, vy, kteří jste vedeni Božím Duchem, přivádějte ho na pravou cestu v duchu mírnosti. (Ga 6,1)*

Následující verš nás vede k další zodpovědnosti v Boží rodině:

### 3. Nést břemena jedni druhých (Ga 6,2)

- ◆ *Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův. (Ga 6,2)*

Břemena zde představují těžké problémy a potíže, které trápí někoho ve sboru. V Boží církvi by váš problém měl být mnohem lehčí, protože ho nenesete sami. Proto se máme otevřeně sdílet o tom, co nás trápí, a mluvit i o svých hříších.

### 4. Vyznávat hříchy jedni druhým

Komu máme vyznávat svoje hříchy? Bohu, ano, ale komu ještě?

- ◆ *Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. (Jk 5,16a)*

Každý z nás bojuje s hříchem. A je vhodné, abychom o tom taktně mluvili. Muži s muži a ženy s ženami. Vyznání hříchů nás vede k modlitbě.

### 5. Modlit se za sebe navzájem

- ◆ *Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého. (Jk 5,16b)*

Jakub píše o nemoci, která je důsledkem hříchu, a o tom, že modlitba může způsobit průlom. Jak často prosíme Boha za naše bratry a sestry ve sboru? Naše modlitby jedněch za druhé mohou sloužit jako barometr, který ukazuje, jak vroucí je naše láska v Boží rodině i láska k Bohu. Máme si také:

### 6. Odpouštět navzájem

Následující verš je vhodný pro každou rodinu, i pro sbor, který je Boží rodinou.

- ◆ *Snásejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. (Ko 3,13)*

### 7. Posilovat se navzájem

- ◆ *A tak usilujme o to, co vede k pokoji, a o to, co slouží k společnému budování. (Ř 14,19)*

Nechceme být jako pavouci, kteří dělají pavučiny a hnízda jen pro sebe. Buďme spíš jako včely a mravenci, kteří krásně slouží pro dobro druhých.

### 8. Zdravit jedni druhé

Pavel píše místnímu sboru v Římě:

- ◆ *Pozdravte jedni druhé svatým políbením. Pozdravují vás všechny církve Kristovy. (Ř 16,16)*

Když slyšíme výraz „svatým políbením“, jak reagujeme? „Fuj. Já? – V žádném případě!“ Ale často zapomínáme, že máme zachovávat to, co tento „svatý pozdrav“ znamená a co svět nemůže dát. Pozdrav může mít různé formy, „pokoj tobě“, „Bůh ti žehnej“ nebo podání rukou, jako to dělají naši mladí muži. Prostě máme často zdravít jedni druhé.

## 9. Sloužit jeden druhému

◆ *Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti. (1Pt 4,10)*

## 10. Povzbuzovat se navzájem

◆ *Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. (Žd 10,24)*

Tohle jsou oblasti služby, ve kterých nese zodpovědnost každý křesťan. Ale jak toho můžeme dosáhnout, když spolu trávíme tak málo času? Další verš z listu Židům nám dává odpověď:

◆ *Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův. (Žd 10,25)*

Proč Bůh nechce, aby praví křesťané chyběli ve společenství? Proč se Bohu nelíbí, když dáváme přednost jiným zájmům než pravidelnému obecenství s Božím lidem? Protože duchovně chladneme a vzdalujeme se od Pána. To je pravda, ale ve verši je uveden ještě další důvod. Celá místní církev trpí, když nejsme přítomní a nenaplňujeme svou zodpovědnost navzájem se napomínat! Každý křesťan má od Boha zodpovědnost věrně a horlivě sloužit druhým ve sboru. Na to nám však nemůže stačit neděle. Musíme spolu trávit více času i během týdne. **Pro většinu z nás je pravděpodobně největším projevem lásky k druhým, když jim věnujeme náš čas.**

Ochota a nadšení scházet se a navzájem si pomáhat i ve všední dny je klíčový krok k tomu, aby nám Bůh mocně žehnal – jednotlivě i celému sboru. Prosme Boha, abychom byli citliví na jeho vedení a využívali každou příležitost sloužit v Kristově těle.

Nyní se podívejte na výše uvedený seznam deseti služeb. Tyto služby nejsou pro křesťany volitelné. Jsou naším povoláním v církvi. Nemůžeme si vybírat, co budeme dělat. S Boží pomocí se snažme, abychom v každé situaci ještě horlivěji sloužili bratrům a sestrám ve sboru.

Zeptejte se sami sebe: „Mám správnou motivaci sloužit Bohu, z lásky k němu?“ A udělejte inventuru. Zjistíte, jaké jsou oblasti, ve kterých by Bůh chtěl, abyste se tento týden snažili více sloužit?

## PROČ PARABIBLE NENÍ MŮJ ŠÁLEK KÁVY

*Mojmír Adámek*

Asi jen málokterému křesťanovi v české kotlině unikl pojem Parabible. Jedná se o nejnovější překladatelský kousek z dílny hlavního iniciátora překladu Bible21 – Alexandra Fleka. Podobně jako i Bible21 má Parabible výbornou marketingovou propagaci, takže se nejen dostala do povědomí velké části lidí, ale v knihkupectvích koluje již třetí dotisk.

Marketing však jistě není jedinou příčinou značné popularity, které se tento projekt těší. Je to především obsah, který přitahuje. V Parabibli nacházíme zhruba 60 evangelijních příběhů adaptovaných do dnešní doby.

Autor Parabible v úvodu udává pohnutky, které jej k sepsání těchto parafrází vedly. Jeden z klíčových důvodů je touha oslovit „nezasvěcené outsidersy“. Většina lidí dnes totiž, dle autora, již biblickým (tj. starověkým) textům neporozumí, aniž by se nejprve stali „jakýmisi insidersy, znalci přes Bibli“. Zde je potřeba do značné míry souhlasit, tedy s tím, že dnešní člověk je již mnohem méně než předešlé generace čtenářů obeznámený s biblickým světem. Také velmi oceňuji evangelizační „drive“ s touhou oslovit biblickou zvěstí i lidi biblickým světem nepolíbené.

Když jsem narazil na webové stránky Parabible poprvé a přečetl si několik úryvků, zaujaly mě pro svou nekonvenčnost. S nadšením jsem si také pustil rozhovor, který s autorem natočila DVTV. I ten mě vedl k dalšímu hloubání nad přínosem tohoto titulu. Knihu jsem si tedy nakonec opatřil a přečetl. Mé počáteční nadšení bylo však samotnou četbou do značné míry uhašeno.

Autor, zdá se, předpokládal, že ne každému křesťanovi budou jeho parafráze po chuti, proto již v úvodu nabádá, aby „ti, kteří zjistí, že Parabible není jejich šálek kávy, raději sáhli rovnou po knize knih“. Parabible nakonec můj šálek kávy opravdu není, zanechala mi v ústech hořkou pachut, a to hned z několika důvodů.

### **Ideologicky zkreslený Ježíš**

Myšlenka převyprávění biblického příběhu vlastními slovy není ve své podstatě ničím novým. Dělá to každý z nás, například když někomu chceme v krátkosti vlastními slovy shrnout: „o čem to křesťanství vlastně je“. Nicméně každý z nás chce (nebo by alespoň měl chtít) převyprávět Kristův život a jeho „pozemskou misi“ co nejdříve tak, jak to historicky opravdu bylo. Chceme lidem přiblížit Krista (jeho charakter a skutky), který působil v Palestině před více jak 2000 lety. Parafráze jako taková v sobě již nese zabudované nebezpečí, že daný „parafrázér“ podá, ať už

záměrně či mimoděk, Krista dle vlastních představ, nikoliv podle obrazu zaznamenaného v historii. Toto inherentní nebezpečí plynoucí z parafráze se naneštěstí v Parabibli silně promítá. Mám za to, že se to zřetelně odráží například ve vsuvkách o homosexuální orientaci, které autor vložil do několika příběhů. Například Samařance u Jákobovy studny (Jan 4) Ježíš sděluje: „Žila jsi už s pěti chlapama a teď si říkáš, jestli by možná nebyla lepší ženská. Nemám pravdu?“. Nebo parafráze Ježíšových slov z Matouše 25: „Jedněm řekne: „Pojďte ke mně, Boží milácci, za odměnu dostanete nebe na zemi! Byl jsem totiž bezdomovec a ubytovali jste mě, byl jsem gay a neodsuzovali jste mě, byl jsem imigrant a přijali jste mě, ...“ a o pár řádků níže tito lidé namítají: „To bude nějaký omyl, Pane – vždyť tě vůbec neznáme. Kdy jsme tě potkali jako bezdomovce a ubytovali tě, anebo jako gaye a neodsuzovali tě?“.

Jednak se v původním znění vůbec neobjevuje zmínka, že by Ježíše tito lidé „vůbec neznali“, což je přídavek, o jehož významu se zde v Parabibli můžeme jen dohadovat (je myšleno, že tito lidé během svého života Krista neznali?). Ale také v původním příběhu Ježíš dvakrát opakuje, že tito lidé v nouzi, kterým křesťané mají pomáhat, jsou „jeho bratři“. Což by mělo být chápáno v kontextu Matouše jako Ježíšovi učedníci, kteří se při své službě dostali do svízelných situací. Nejedná se tak v tomto kontextu o všechny lidi, a obzvláště ne ty, kteří zatvrzele žijí v hříchu.

Dále se to promítá v Ježíšově značně uvolněném, silně „anti-autoritářském“ přístupu k lidem obecně či k Bibli (tj. Starému zákonu) jako takové. Například když se farizeové ptají Ježíše na to, co je nejdůležitější přikázání (Matouš 22,34): „Přece láska,“ vyhrkl Ježíš. „Miluj a dělej si, co chceš, jak řekl svatý Augustin. Měj rád Stvořitele i veškeré jeho stvoření – to je ze všeho nejdůležitější. A ještě něco: Nezapomeň, že Bůh miluje právě tebe, tak se nesnaž být někým jiným a buď sám k sobě laskavý.“ Ačkoliv chápu známý citát Augustina, nemyslím si, že zde správně shrnuje význam Ježíšových původních slov. Místo toho vrhá na Ježíše stín silně připomínající 60. léta, barevná trička a karavan. Což mě přivádí ještě k jednomu příběhu, zaznamenaném v Janovi 9,1, kdy se Ježíšovi učedníci ptají, kdo může za slepotu onoho muže. V Parabibli má tento člověk AIDS a leží na Bulovce. Když učedníci začali řešit, kdo za jeho nemoc může, „Ježíše to vážně nadzvedlo: Co to melete? Kam na tyhle nesmysly chodíte? Koho si myslíte, že to zajímá?! Svět je plný trápení

---

Nebezpečí parafráze je v tom, že bude představovat Krista podle svých vlastních představ, nikoliv však podle obrazu zaznamenaného v historii.

---

a nikdo není zvědavý na vaše rozumy!“ .... „Evrybody hurts, zpívají R.E.M.“, pokračuje v Parabibli Ježíš, „Neřeště proboha, čím je to vina, ale co se s tím dá udělat!“

Ježíš mi tak opravdu silně připomíná osobu s dlouhými vlasy, barevným tričkem s floristickými motivy, prohánějícím se v karavanu v 60. letech někde v Kalifornii. Nikoho neodsuzuje (až na autority), nikoho neřeší a poslouchá u toho kapelu hrající alternativní rock.

Nemůžu si pomoci, ale nezdá se mi, že se tento druh parafráze snaží věrně odrazit myšlenkové a teologické postoje Ježíše Krista, který přišel, aby konfrontoval hřích; a to ať už v jeho lidské podobě, anebo na kříži zástupně za nás. Krista, který je milující, ale také Krista, který dle zjevení bude jednou mečem svých úst soudit všechny ty, kdo se před ním v pokání nepokoří (Zj 19,11). Zdá se mi, že Parabile tím mění Lva z Judy na neškodného plyšového lvíčka, který je dobrý leda tak k příležitostnému pomazlení.

### **Teologicky mylné implikace**

To, že je v Parabibli Kristus vykreslen ideologicky, je do určité míry nevyhnutelné, neboť každý z nás do Písma při četbě nevědomky promítá své ideologicko-teologické postoje. Doufal jsem však, že autor udělá všechno proto, aby tyto postoje minimalizoval. Co mi však jako studentovi teologie vadí ještě víc, jsou mylné teologické implikace, které z těchto parafrází plynou. Možná někteří v tuto chvíli namítnete, že je to kritika příliš pedantská až hnidopišská. „Je to přece parafráze, tak o co ti jde?“ Nicméně sám autor zdůrazňuje, že tato parafráze není jen „samoúčelná kratochvíle, naopak – ty starodávné řecké texty tu nejsou na ozdobu,“ vyznává Alexandr Flek: „Z nich Parabile vychází, je interpretuje a jim skládá účty.“ Zdá se, že čtenář je přímo vybízen, aby si autorovu interpretaci Kristova života přímo zkontroloval, a to rovnou v přiloženém, originálním řeckém textu!

Jedna z těchto nekorektních implikací se nachází v příběhu popisující Ježíšovo pokušení v pustině, kde je Ježíš vyveden Duchem Svatým a následně pokoušen ďáblem (Mt 4,1). Parafráze zní však takto: „Hned potom to Ježíše začalo táhnout někam stranou od lidí, aby si srovnal myšlenky.“ Zde vidíme, že se autor nemohl popasovat s parafrází Ducha Svatého, a tak jej rovnou zredukoval na „to“ (jinde je Duch svatý parafrázován jako Boží dech). „Po pár týdnech mu ale došly zásoby, a tehdy ho začaly napadat divné věci...“ Zde je parafrázován známý dialog mezi Ježíšem a pokušelem. Co je však opravdu „divné,“ že místo ďábla, tj. externího pokušení, se zdá, jako by byl Ježíš pokoušen zevnitř: „Tehdy Ježíš poznal, že ho to nenapadá jen tak: „Na to zapomeň, satane!“ okřikl ten hlas ve své hlavě.“ .... „A v tu



chvíli ho ty ďábelské nápady opustily.“ Mohl však Ježíš být pokoušen zevnitř? Jsem silně přesvědčen, že nemohl, neboť by to v důsledku podkopalo jeho bezhříšnost. Kristus totiž přišel jako druhý Adam a stejně tak jako první Adam byl pokoušen zvenčí Hadem, a jelikož Adam byl stvořen jako „velmi dobrý“, pokušení nemohlo přijít zevnitř, ale pouze zvenčí. Stejně tak druhý Adam, Kristus, nemohl být pokoušen zevnitř, nýbrž zvenčí. Navíc, Kristus na rozdíl od prvního Adama je sounpodstatný s Otcem, a jelikož Bůh nemůže hřešit („Není v něm žádná tma.“ 1J 1,5), ani Kristus nemohl ve své osobě přirozeně zápasit s žádnými hříšnými myšlenkami. Představa, že by tedy Kristova lidská přirozenost produkovala hříšné myšlenky, se kterými by musel zápasit, je teologickou iluzí, která naznačuje, že lidská přirozenost mohla vést válku proti přirozenosti božské (viz Ga 5,16-18).

Za zmínku také stojí parafráze Ježíšova výroku ohledně toho, že o dnu skonání věků neví nikdo „ani andělé nebes, ani Syn, jenom sám Otec.“ (Mt 24, 36). Parabible tento výrok podává jen nepatrně pozměněný, přesto však má dalekosáhlé implikace: „Ani andělé netuší, kdy bude konec. Neví to dokonce ani Boží Syn; jen sám Vševědoucí zná datum apokalypsy.“ Ta nepatrná změna spočívá ve vykresleném kontrastu mezi Synem a Vševědoucím. Kontrast totiž jasně naznačuje, že Syn není vševědoucí. Ačkoliv se to může jevit jako správná implikace ve světle Kristových slov o tom, že „neví“, nemůžeme dojít k závěru, že není vševědoucí. Vševědoucnost je totiž božský atribut, a jelikož Kristus je sounpodstatný, musí mít všechny božské atributy, včetně vševědoucnosti. Představa, že se Kristus v rámci svého vtělení určitých svých božských vlastností dobrovolně vzdal (jak navrhuje kenotická teologie 19. st.) je ve výsledku nekoherentní (a nekonfesijní), jelikož Bůh nemůže přestat mít některé své vlastnosti na nějakou dobu, stejně jako třeba na nějakou dobu nemůže přestat existovat. K vysvětlení tohoto výroku se historicky a tradičně poukazuje na Filipským 2,7, kde se mluví o Kristově „zmaření se“, které lze nejlépe chápat jako Kristovo dobrovolné rozhodnutí se některé své božské vlastnosti „zahalit“ (někteří teologové o této skutečnosti mluví jako o „krypsis“).

Docela zvláštní je také parafráze Ježíšova výroku o tom, že nepřišel zrušit Zákon a Proroky, nýbrž je naplnit (Mt 5,17). Alexandr Flek tento výrok podává takto: „Nemyslete si, že jsem přišel bojovat proti jiným náboženstvím. Nepřišel jsem je přemoc, ale naplnit.“ Zde jsou jako ekvivalent k „zákonu a prorokům“ přiřazeny „jiná náboženství.“ Člověk by si mohl celý den lámat hlavu nad tím, proč je zde Zákon nahrazen jinými náboženstvími? Zdá se mi, že Kristus chtěl poukázat na pravý opak. Tedy, že nepřišel založit nějaké své nové (tj. jiné) náboženství, ale že přišel v souladu s tím, co je napsáno v Tóře, Navím a Ketuvím. Jinými slovy, Kristus

přišel mimo jiné proto, aby naplnil Starý zákon. Alexandr Flek však tvrdí, že Kristus nepřišel, aby bojoval proti jiným náboženstvím. Stejně tak nekorektní je i parafráze druhé části, ve které Ježíš v Bibli dodává, že „dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jedna čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.“ Zdá se však, že Ježíš v Parabibli mluví o něčem úplně jiném: „Věřte mi, dokud nepomine nebe a země, nepomine lidská touha po lepším světě.“ U parafrázy jako je tato je opravdu obtížné věřit autorovu propagovanému důrazu, že to není „jen samoučelná kratochvíle,“ ale že parafráze „interpretují a skládají úcty řeckému originálu.“ Nejenže je zřejmé, že parafráze z řeckého textu nevychází, je dokonce natolik volná, že člověk jen stěží hledá, z čeho vlastně vychází.

### **Demytologizace novozákonních událostí**

Demytologizace je pojem, který nejvíce proslavil německý liberální teolog Rudolf Bultman. Jeho základním východiskem bylo oslovit biblickou zvěstí moderní svět, který již díky vědě ví, že nadpřirozené věci se nedějí. Jsou to věci, které byli součástí mytologických představ starověku. Moderní svět se však posunul dál, a jestliže má Bible oslovit moderního člověka, musí tato místa, kde se mluví o zázracích, reinterpretovat. Netvrdím, že výše zmíněný popis nezbytně odpovídá motivům autora Parabile, nicméně mě znepokojila častá snaha Parabile zázraky buď ignorovat, anebo je vysvětlit vesměs přirozeně. Z parafráze mizí koncepty jako je narození z panny (Marie je v Parabibli pouze teenagerka), Duch svatý (v Parabibli je buď Duch prezentován jako „to“ nebo jako „Boží dech“), příběhy, kde Kristus mluví o pekle, jsou eufemizovány (např. jako nicota). Vzorovým příkladem je událost v Getsemane. Tam při zatknutí Petr usekne Malchosovi ucho. Ježíš přichází a ucho mu nadpřirozeně „vrací zpět.“ Je to klíčová událost, která funguje jako kulminace pokrytectví a zaslepenosti Ježíšových odpůrců. Ti, ani přesto, že jsou svědci takového zázraku, nepadají na kolena a Krista neuctívají, místo toho mu nasazují pouta a odvádějí ho k soudu. V Parabibli však poté, co Petr tohoto strážce postřelí a Ježíš k němu běží, aby ho „ošetřil.“, naštěstí zjistí, že to byl jen škrábanec. Myslím si, že adaptace meče na pistoli je skvělá. Nicméně nerozumím tomu, proč Petrův výstřel musel strážce pouze zranit? A Ježíš tak opět nekoná nic nadpřirozeného. Je nutno dodat, že zázraky v Bibli nejsou jen „volitelný“ přídavek pro ty zbožnější. Jsou niterní součástí evangelijní zvěsti. Kristus sám na ně poukazoval slovy: „Jestliže je však činím [skutky svého Otce], a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a dále poznávali, že Otec je ve mně a já v Otci“ (J 10,38). Popravdě se mi těžko hledají důvody proč věřit Ježíšovi z Nošovic, který ve své podstatě svými činy (až asi na dvě výjimky) nedělal nic jiného, než co by dělal jakýkoliv jiný člověk.

### Pochybný evangelizační dopad

Vzhledem k výše zmíněným (z mého pohledu) problémům jsem se musel zamýšlet, jaký vlastně může mít Parabile ve výsledku reálný evangelizační dopad. Jak už bylo zmíněno, právě evangelizaci uvádí autor jako hlavní důvod pro její sepsání. Nepochybují o tom, že Parabile mnohé oslovila a ještě osloví. Co se však stane, pokud osloví člověka Bibli nepolíbeného, úplného biblického „outsidera“? Řekněme, že po dočtení Parabile bude z Ježíše nadšený a bude se o něm chtít dozvědět více, bude se chtít stát křesťanem. Přirozeně asi sáhne rovnou po Bibli a začne číst. Po přečtení Parabile odchází s dojmem, že Ježíš málo koho kritizuje, pokud někoho, tak jen autority, je velice volnomyšlenkářský a jeho láska ke všem přikrývá každého bez rozdílu. Přirozeně bude očekávat, že stejného Krista nalezne i na stránkách Nového zákona. Jistě, najde Krista, který miluje svět, který pláče ze soucitu k lidem, který touží, aby v něm lidé našli odpočinek, a který je přišel zachránit. Ale nalezne také Krista, který říká tvrdé, pro moderní lidi těžko stravitelné věci jako:

- ◆ *Přichází-li někdo ke mně a nemá v nenávisti svého otce a matku, manželku a děti, bratry a sestry, ano i vlastní duši, nemůže být mým učedníkem. (L 14, 26)*
- ◆ *Pravím vám, svým přátelům: Nebojte se těch, kdo zabijejí tělo, a potom již nemají, co by učinili. Ukážu vám, koho se máte bát. Bojte se toho, který má pravomoc vás po zabítí uvrhnout do Gehenny. Ano, pravím vám, toho se bojte. (L 12,4–5)*
- ◆ *Jiný z jeho učedníků mu řekl: ‚Pane, dovol mi nejprve odejít a pohřbít svého otce.‘ Ježíš mu však řekl: ‚Následuj mě a nech mrtvé, ať pohřbí své mrtvé.‘ (Mt 8,21–22).*
- ◆ *Když to Ježíš uslyšel, řekl mu: ‚Jedno ti ještě schází: Prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebesích; pak přijď a následuj mne.‘ (L 18,22)*
- ◆ *Jestliže tě tvé pravé oko svádí, vyjmi je a odhod od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo vrženo do Gehenny. (Mt 5,29).*
- ◆ *Proto vám pravím: Každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu odpuštěno nebude. (Mt 12,31)*

A pokud by dočetli až do Zjevení, tak by poznali, že Kristus soudí a bojuje proti svým nepřítelům:

- ◆ *A uviděl jsem otevřené nebe, a hle, bílý kůň, a ten, kdo na něm seděl, se jmenoval Věrný a Pravý; spravedlivě soudí a bojuje. ... Z jeho úst vychází veliký ostrý meč, aby jím bil národy; bude je pást železnou berlou. On bude šlapat lis vína planoucího hněvu Všemohoucího Boha. Na plášti a na svém boku má napsáno jméno: Král králů a Pán pánů. (Zj 19,11; 19,15–16)*

Jelikož uvedené popisy Ježíšovy osoby v Parabibli naneštěstí chybí, není zcela jasné, zdali by původní zájem o Krista a křesťanství vzbuzený četbou Parabile přetrvál. Osobně mám za to, že novozákonní popis Ježíše Krista jednoduše není ve výsledku zcela kompatibilní s popisem Krista, kterého nalézáme v Parabibli. Z toho důvodu ji osobně nemohu doporučit jako dobrý způsob, jak se se zvěstí Krista seznámit.

### Závěr

Jsem si jistý, že po četbě tohoto článku budou mnozí kroutit hlavami nevěříce, jak někdo může počín autora Parabile tak zásadně nepochopit. Také se domnívám, že bude tendence tuto recenzi zařazovat mezi ty „farizejské postoje“, které Ježíš z Nošovic přišel kárat. Mým záměrem však bylo pouze poukázat na důvod, proč Parabile není můj šálek kávy. Parafraze pojatá tímto nevázaným stylem pro mě přináší příliš mnoho problémů na to, abych byl schopný ji chápat jako užitečný počín. Mám za to, že snaha přiblížit biblický svět dnešnímu člověku by měla být na prvních příčkách našich priorit. Nicméně toho nelze dosáhnout na úkor biblicky pravdivého popisu Krista. Takový počín totiž ve výsledku nebude parafrází Ježíšových příběhů, nýbrž paralyzováním jejich moci.



### Poznámka šéfredaktora k předchozímu článku

Jsem velmi vděčný za předchozí článek. Líbí se mi věcnost, zaměření na několik málo skutečně problematických míst, která výstižně reprezentují Parabibli. Byl jsem povzbuzený způsobem argumentace, která zůstává ve věcné rovině a nesaží se působit na city, nejedná emotivně a nedopouští se argumentačních faulů.

V závěru autor článku vysvětluje, že jeho záměrem bylo pouze poukázat na to, proč Parabile není jeho šálek kávy. Osobně jsem přesvědčen o tom, že bychom měli jít ještě o krok dál. Ve světle Písma je totiž Parabile nejenom problematická, jak na to poukazuje tento článek, ona je ve skutečnosti rouhavá a jde za hranice toho, co ještě můžeme považovat za křesťanství. Snižuje Krista a překrucuje a popírá pravdu Písma, a tak na sebe přivolává Boží soud.

- ♦ *Vám, kteří věříte, je vzácný, ale nevěřícím je to ‚kámen, který stavitelé zavrhli; ten se stal kamenem úhelným‘, ale i ‚kamenem úrazu a skálou pádu‘. Oni přicházejí k pádu svým vzdorem proti slovu – k tomu také byli určeni. (1Pt 2,7–8)*



## JAK POVZBUZOVAT DĚTI, ABY POZNALY CENU CÍRKVE?

*Stephen Kneale*

Dnes večer jsme měli v naší domácí skupince zajímavou, možná i emocionálně náročnou diskusi. Poslední měsíce jsme se zabývali závazkem členství v církvi. Vyznáváme šest slibů, a ačkoli to není úplně doslovný závazek – jejich podoba vznikla díky existenci knihy Thoma Rainera, „Jsem členem církve.“

Jedním ze závazků je povzbuzovat své děti, aby milovaly církev. Většina rozhovorů byla zaměřena na to, jak nejlépe vést děti a rodinu. Zabývali jsme se standardními věcmi, abychom nedávali přednost před sborovým životem různým klubům a hrám, ale zaměřili se na to, jak se děti mají učit, co to znamená modlit se za církev a za rodinu. To je víc, než jen přivést děti v neděli do sboru. Je třeba jim vysvětlit přesně to, co a proč děláme a jak můžeme sloužit jedni druhým.

Pak se naše diskuse posunuly směrem k otázce, jakým způsobem můžeme povzbuzovat děti, aby přicházely do církve. Vyznávali jsme, jak je těžké udržet jejich zájem, když se dostanou do určitého věku. Někteří si uvědomovali, že to je stav jejich dětí. Jak tedy máme povzbuzovat své děti, aby milovaly církev?

Za první, děti nebudou považovat církev za cennou, pokud sami rodiče nedoceňují roli církve. Pokud naše děti uvidí, že máme jiné priority a účast ve sboru nahradíme, kdykoli se nám to bude hodit, něčím jiným, nemůžeme očekávat, že pro ně bude církev důležitá. Stejně tak, pokud jim dovolíme, aby se účastnily dění, které je ve střetu s hodnotami církve, bude našim dětem jasné, že církev je něco, co jen doplňuje naše ostatní zájmy a priority podle toho, co nám právě vyhovuje.

Jedním ze způsobů, jak můžeme naše děti naučit, aby viděly církev jako něco důležitého, je ukázat jim svým příkladem jakou cenu pro nás církev má. Pokud je sbor pro nás prioritou a povzbuzujeme děti, aby nás doprovázely na obvyklých setkáních, uvidí, že si toho vážíme. Když se náš život řídí Božím řádem, když je Hospodin naší nejdůležitější prioritou, poznají naše děti spojitost mezi vírou, věrností a poslušností. Vlastním příkladem jim ukážeme jakou hodnotu pro nás církev má.

Za druhé, mnoho dětí – dokonce i ty, které jsou věřícími – budou procházet vzpourou navzdory našemu vedení. Pokud opravdu chceme, aby děti viděly církev jako něco důležitého, dejme si pozor, jak na takové epizody reagujeme. Pokud jim po prvním náznaku vzdoru ustoupíme, protože je to pro ně „nudné“ nebo cokoliv jiného, co se jim nelíbí, ustoupili jsme v podstatě bez boje. Zkuste nahradit slovo „církev“ slovem „škola“. I když se vašemu dítěti do školy nechce, jak zareagujete? Většina rodičů, s výjimkou otázky legality rozhodnutí, by se prostě ne-

vzdala. Škola je natolik důležitá, že necháme děti, aby zůstaly doma, jen proto, že se ve škole nudí. Proč bychom tedy měli ustupovat, pokud jde o mnohem důležitější duchovní věci?

Pokud církev opravdu ceníme, a chceme, aby byla pro naše děti stejně důležitá, myslím, že to neznamená, že máme vyhovět jejich požadavkům, aby směly zůstat mimo sbor. Když jsem procházel takovým obdobím jako věřící teenager, moji rodiče mi to neuvěřitelně ztížili. Dali mi možnost volby. Kdybych chtěl zůstat doma, čekaly by mě nejrůznější domácí povinnosti. Moje kapesné by bylo zadrženo, ani odvoz do domů mých přátel by se na nějakou dobu nekonal. Nebo jsem se mohl podřídit a zachovat si takové výsady.

Možná se mi podobný rodičovský nátlak nelíbil, ale když se dívám zpátky, jsem za něj vděčný. Rodiče mi ukázali, že jsem pro ně dostatečně důležitý, aby s mým vzdorem bojovali. Být součástí církve považovali za natolik důležité, že bylo zřejmé, jaký postoj proti mé snaze zůstat doma zaujali. Dobře si uvědomuji, že kdyby mé snaze ustoupili, bylo by téměř nemožné, že bych se někdy vrátil. Když jsme toto období společně překonali, i když jsem odešel z domova na univerzitu – a věděl jsem, že mě nikdo nemůže přinutit do církve chodit, že mě nikdo nebude kontrolovat, bylo pro mne přirozené najít si sbor a do církve pravidelně chodit.

Za třetí, musíme si uvědomit, že neexistuje určitý vzorec výchovy. Všichni známe rodiče, kteří dělali „všechno správně“, a přesto jejich děti opustily církve a odmítly Pána. Můžeme také poukázat na rodiče, kteří pro své děti v duchovním slova smyslu neudělali nic, a přesto jejich děti uvěřily a milují Pána a jeho lid. Ale to nás neomlouvá, abychom nevěnovali pozornost některým církvím, kde celé generace lidí odpadly, protože se tam něco pokazilo. Stejně tak se můžeme zaměřit na církve, kde velká většina dětí uvěřila a zůstala věrná. Taková církev asi dělala něco správně.

Prísloví mohou někdy znít jako obecné fráze, které nemůžeme aplikovat na všechny situace. Např. Prísloví 22,6 nám prikazuje: „Zasvěť už chlapce do jeho cesty, neodchýlí se od ní, ani když zestárne.“ Obecnou pravdou je, že máme vést děti k tomu, aby milovaly věci Pána a my jim byli dobrým příkladem, pak nesejdou z cesty, když budou starší. Tato skutečnost není podřízena výjimkám, že někteří odcházejí, protože jde o obecné prohlášení. Je to druh pravdy, který se týká církve, jejíž všechny děti se odloučily, nebo církve, kde většina z nich zůstala věrná. Není to pravda, která platí pro každou věrnou rodinu.

Skutečností je, že Pán svrchovaně povolává ty, kteří jsou jeho. Proto musíme v těchto věcech plně důvěřovat jeho svrchované a dobré vůli. I když musíme být věrní, abychom naše děti učili o Kristově oběti za nás hříšné, nepřestávat se modlit

za jejich spásu; spasení je Pánovo dílo. Je naším úkolem, abychom dbali na to, aby v nás měly naše děti oporu, nejlepší místo a příležitost, aby mohly pozitivně reagovat na evangelium. Vše ostatní je Pánovo dílo, které nakonec uděluje spasení. Pokud chceme, aby naše děti milovaly církev, musí poznat pravdy evangelia, a jak je důležité milovat Krista. Pokud si zamilují Pána, budou jej následovat a jejich láska k církvi bude opravdová.

*Přeložila Klara Steiger.*



## ***Poutníková četba***

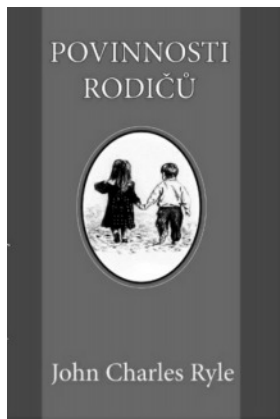
### **POVINNOSTI RODIČŮ**

*John Charles Ryle*

V „Povinnostech rodičů“ odhaluje J. C. Ryle ten nejlepší způsob, jak vychovávat děti, tedy s Kristem v srdci. Ukazuje, jaké povinnosti mají všichni křesťanští rodiče vůči dětem, které jim Bůh svěřil. Ryle nám dává praktické rady, jak vychovávat děti a učí nás, jak můžeme své děti milovat, aniž bychom je rozmazlovali. I když kniha byla napsána v roce 1888, obsahuje nadčasovou pravdu založenou na Boží moudrosti. Ve svém přístupu ke zbožné výchově dětí Ryle udržuje lásku a kázeň v dokonalé rovnováze.

Je to důležitá kniha pro všechny rodiče, kteří se snaží vychovávat své děti v bázni Boží. Budete se k ní znovu a znovu vracet. Krátké, působivé a snadno srozumitelné dílo, které je vedle Bible jedním z nejlepších zdrojů informací o rodičovské péči. Knihu by měli číst všichni, kdo skutečně touží vychovávat své děti na základě biblických principů.

*96 stran, váz., 165,- Kč.*



## *Poutníková čtba*

### **DOSPÍVÁNÍ PŘIROZENĚ, BOŽÍ CESTOU (PRO HOLKY A PRO KLUKY)**

*Dr. Chris Richards a Dr. Liz Jones*

Během puberty budete pozorovat mnohé změny na svém těle i ve svém myšlení. Bůh tyto změny vymyslel, abyste se mohli stát dospělými muži či ženami a abyste se možná jednou oženili či vdaly a založili svou vlastní rodinu. Tato knížka vám pomůže porozumět změnám, které puberta přináší, porozumět tomu, jak a proč tyto změny nastanou, a dá vám pár praktických rad, jak se o sebe postarat a jak ctít Boha svými dobrými rozhodnutími.



Slovo k rodičům.

V knížkách se dospívající děti dozvědí o změnách, které nastávají během puberty a proč; i to jak funguje lidské tělo (i u opačného pohlaví) a jak je důležité, aby se za každou cenu drželi Boží cesty a neodbočovali napravo ani nalevo.

Věříme, že knihy dětem pomohou rozeznat, co je přirozené a správné podle Božího řádu a povzbudí je, aby utíkaly od hříchu, který přináší do života neblahé důsledky. To považujeme za nejdůležitější poselství knížek.

Knihy můžete číst spolu s dětmi. Nemusí se pak tyto informace dozvídat od kamarádů a vy můžete doplňovat či vysvětlovat tam, kde je to zapotřebí.

Kéž se nám podaří připravit naše děti na vstup do puberty a později do manželství a kéž jsou i s pomocí těchto materiálů uchráněny od neblahých vlivů dnešního světa, který Boží dar manželství a sexuality znehodnocuje, překrucuje a zneužívá.

*80 stran, A5, barevná křída, 150 Kč*

*Poutníková čtba, Žandov 85, 403 390 Chlumeč 1, tel.: 472 741 623*

*[www.poutnikovacetba.cz](http://www.poutnikovacetba.cz)*

